

Đ O ã N K I Ế N L Ợ I

NGƯỜI MẸ TỐT HƠN LÀ NGƯỜI THẦY TỐT

Mẹ là bạn, là thầy, là người dẫn đường chỉ lối cho con.
Sự khác biệt trong phương thức giáo dục của mẹ sẽ
ảnh hưởng đến cả cuộc đời con.

vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Doãn Kiến Lợi

Người mẹ tốt hơn là người thầy tốt
Trần Quỳnh Hương dịch

Nhà xuất bản Văn học

Tác giả vừa là một người mẹ tốt vừa là một người thầy tốt, cuốn sách này chú trọng kết nối giáo dục nhà trường với giáo dục gia đình, vì cảm thấy giáo dục gia đình không được coi trọng và không đúng cách nên đã đặt tên cho cuốn sách là “Người mẹ tốt hơn là người thầy tốt”.

Một cuốn sách dững cảm, có tư tưởng, đầy trí tuệ, là một cuốn sách giáo khoa về giáo dục gia đình hiếm có, đã dám nhìn thẳng vào vấn đề giáo dục, lại đào sâu suy nghĩ; có quan niệm giáo dục độc đáo, có trí tuệ giáo dục, và quan trọng nhất vẫn là tràn đầy tình yêu thương.

Cuốn sách này có thể dành cho các phụ huynh đọc, thầy cô giáo đọc, một người quan tâm tới giáo dục như tôi cũng có thể rút ra rất nhiều điều bổ ích từ cuốn sách này.

Học giả nổi tiếng, giáo sư Đại học Bắc Kinh Tiền Lý Quân

Lời giới thiệu

Cảnh giới tuyệt diệu của giáo dục -
Tận tâm nhưng không để dấu vết

Chu Húc Đông

Tôi quen biết Doãn Kiến Lợi khi cô ấy đến Đại học Sư phạm Bắc Kinh học thạc sĩ, khi đó Học viện Giáo dục trực thuộc Đại học Bắc Kinh vừa mới phân thầy hướng dẫn cho những thạc sĩ giáo dục bọn họ. Cô ấy đã lựa chọn giáo dục giáo viên(1) làm phương hướng nghiên cứu của mình, mà một trong những phương hướng nghiên cứu của tôi vừa hay cũng là lĩnh vực giáo dục giáo viên này, chúng tôi đã quen biết nhau như thế.

Tác phẩm đầu tiên của Doãn Kiến Lợi mà tôi đọc chính là thơ của cô ấy. Lần đầu gặp mặt, cô ấy đã tặng một tập thơ của mình cho tôi. Thơ của cô ấy rất hay, đọc xong tôi cảm

nhận được cô ấy là một người rất tinh tế, viết lách tốt, nhưng cũng khiến cho tôi hơi lo lắng. Một “nhà thơ” có thể tĩnh tâm để nghiên cứu một vấn đề, và dùng ngôn ngữ học thuật hoàn toàn khác với ngôn ngữ văn học để hoàn thành luận văn của mình không? Thực tế đã chứng minh sự lo lắng của tôi là thừa thãi, cô ấy không chỉ là một người tràn đầy thi cảm mà còn là một nghiên cứu sinh hết sức thực tế. Luận văn của cô ấy rất công phu, viết cũng rất quy phạm, thể hiện được quan điểm riêng của mình. Đồng thời, trong thời gian viết luận văn, một chuyên đề khác của cô ấy còn đạt giải nhì trong cuộc thi về học thuật lần đầu tiên dành cho nghiên cứu sinh của Học viện Giáo dục thuộc Đại học Sư phạm Bắc Kinh. Những điều này đã khiến tôi thêm tin tưởng vào năng lực nghiên cứu học thuật của cô ấy.

Sau khi Doãn Kiến Lợi lấy được học vị thạc sĩ từ trường Đại học Sư phạm Bắc Kinh, bắt đầu bận rộn công tác; nhưng hàng năm vào dịp ngày Nhà giáo cô ấy luôn liên lạc với tôi. Điều khiến tôi bất ngờ là trước ngày Nhà giáo năm nay, cô ấy đã mang tới bản thảo cuốn sách mới của mình. Hai mươi mấy vạn chữ, dường như tôi đã đọc liền một mạch.

Trước đây tôi cũng đã đọc rất nhiều sách vở thịnh hành trong xã hội có liên quan đến phương diện giáo dục, nhưng cũng chỉ tiếp xúc với mấy quyển, những thứ khẩu hiệu, vô thức tập thể⁽¹⁾ thực sự không hợp với gout của tôi. Nhưng tôi lại đọc liền một mạch cuốn sách này của Doãn Kiến Lợi. Không phải vì chúng tôi có quan hệ thầy trò mà chủ yếu vì sách của cô ấy viết rất dễ hiểu nhưng vô cùng chuyên nghiệp; sự sâu sắc về tư duy và sự đơn giản và điều luyện trong thao tác của cô ấy đối với một số vấn đề về giáo dục trẻ em đã khiến tôi có cảm giác bưng ngột. Ví dụ như phương diện trẻ em đọc sách, xây dựng văn hóa gia đình...

Doãn Kiến Lợi đã từng lập chí sẽ công tác trong trường tiểu học, cho rằng giáo dục tiểu học là quan trọng nhất. Cuối cùng vì rất nhiều nguyên nhân, nguyện vọng này đã không thành. Hiện tại, cô ấy dùng phương thức nghiên cứu và viết sách, hết sức truyền bá lý

(1) Giáo dục giáo viên: tức bồi dưỡng và huấn luyện giáo viên.

(1) Vô thức tập thể là khái niệm tâm lý học do nhà tâm lý học người Thụy Sĩ Carl Gustav Jung đưa ra.

luận giáo dục. Cô ấy nói mục tiêu của mình chính là dùng tư tưởng giáo dục đúng đắn trực tiếp tác động tới các học sinh, nhưng không phải chỉ dừng lại ở sách vở hoặc bề mặt lý luận. Cho nên cô ấy viết cuốn sách này, lấy tư cách một phụ huynh và một nhà nghiên cứu để viết, dùng những hành vi đời thường để diễn giải những lý luận trừu tượng. Tôi cho rằng cuốn sách này chứa đựng những kinh nghiệm thực tiễn phong phú, lại mang tính giáo dục; vừa có chiều sâu tư duy vừa dễ đọc dễ hiểu. Có thể làm được những điều đó thực không dễ dàng gì, mà lại vô cùng đáng quý. Nó có thể cung cấp cho những vị phụ huynh con đường nuôi dạy con trẻ hiệu quả và thực dụng. Sau khi đọc xong cuốn sách này, dường như nó đã ảnh hưởng tới thái độ và phương pháp giáo dục của tôi đối với con trai mình.

Tôi đã sớm nghe nói rằng con gái của cô ấy rất xuất sắc, nhưng chỉ khi đọc tác phẩm này mới biết rằng sự xuất sắc của mỗi một đứa trẻ đều có ngọn nguồn. Từ cuốn sách có thể thấy được cô ấy đã hết lòng vì con gái như thế nào, và phương pháp giáo dục của cô ấy tự nhiên nhưng không để lại dấu vết ra sao - đây mới là giáo dục chân chính, là cảnh giới tuyệt diệu của giáo dục.

Một phụ bếp tận tâm sẽ có thể trở thành một đầu bếp cao cấp, một người mẹ tận tâm cũng có thể trở thành một nhà giáo dục nhi đồng. Có đứa trẻ nào là không cần những người cha người mẹ có tố chất giáo dục đây? Tình hình phổ biến trong xã hội bây giờ lại ngược

lại, phụ huynh đối với con cái hết lòng nhưng không dùng đúng phương pháp, chủ yếu quản giáo là chính, chỗ nào cũng can thiệp hết sức trầm trọng, cái mà trẻ lĩnh hội được chỉ là sự cưỡng chế, chứ không phải là giáo dục. Nếu như cuốn sách này có thể khiến các phụ huynh và thầy cô nhận thấy, khi đối diện với trẻ “tận tâm” như thế nào, khi dạy dỗ trẻ “không để dấu vết” ra sao, vậy thì đã làm được một chuyện vô cùng hữu ích.

Ở đây phải nói rõ một điều rằng, cuốn sách của Doãn Kiên Lợi được đặt tên là “Người mẹ tốt hơn là người thầy tốt” không hề có ý so sánh giữa người mẹ và người thầy. Trong trường học và trên giảng đường, người thầy là người dẫn đường, chỉ đạo cho con trẻ thậm chí còn là tấm gương và hình mẫu về hành vi, sự quan trọng của người thầy là lẽ đương nhiên, hưởng hô tác giả vốn là một giáo viên dạy học đã lâu năm; tựa đề của cuốn sách chỉ là nói lên một đạo lý rất quan trọng nhưng thường xuyên bị xem nhẹ: Trong công cuộc giáo dục con trẻ, phụ huynh có một vai trò quan trọng, không thể thay thế.

Là tác phẩm viết về giáo dục gia đình do một người mẹ am hiểu giáo dục, cuốn sách này thực sự đáng đọc.

(Tác giả của lời giới thiệu là giáo sư Đại học Sư phạm Bắc Kinh, thầy hướng dẫn của các nghiên cứu sinh)

Lời tựa

Khi trên tay chúng ta có khối ngọc

Tôi đã từng đọc một câu chuyện ngụ ngôn. Một người nông dân có một khối ngọc, muốn điêu khắc nó thành một tác phẩm tuyệt đẹp, nhưng trong tay ông ta chỉ có một dụng cụ là cây cuốc. Chẳng mấy chốc, khối ngọc này đã biến thành khối ngọc nhỏ hơn, nhưng hình dạng của nó vẫn giống như hòn đá, đồng thời càng ngày càng mất đi giá trị.

Các bậc phụ huynh trẻ cũng đã có được một khối ngọc - đứa con đáng yêu - kết quả sau nhiều năm là, một số người đã có được tác phẩm rất hài lòng, một số người nhìn sự thay đổi của khối ngọc và ngày càng thất vọng. Sự khác biệt giữa hai kết quả này, chính là do những người bố, người mẹ càng ngày càng thất vọng kia thường sử dụng cây cuốc để chế tác ngọc.

Nhưng có ai nghĩ mình lại ngớ ngẩn như vậy? Con người thời hiện đại đều rất tự tin.

Tôi có quen một anh bạn tiên sĩ, dù là trong lĩnh vực học thuật, công tác hay đối nhân xử thế anh đều rất xuất sắc. Đến tuổi trung niên mới sinh được một mụn con trai, anh yêu con hơn báu vật. Anh biết làm người quan trọng hơn làm học thuật, chính vì thế đặc biệt chú trọng đến vấn đề bồi dưỡng phẩm chất đạo đức cho con. Cậu con trai của anh vừa mới hai tuổi, thường xuyên tự chơi một mình, không để ý gì đến những lời hỏi chuyện của người lớn đối với cậu. Người bố cho rằng, ngay từ nhỏ cần dạy cho trẻ biết phép lịch sự, nhìn thấy con trai như vậy, rất sốt ruột, liền bước đến giảng lấy món đồ chơi con đang chơi, nghiêm giọng nói với con rằng, người lớn hỏi chuyện con, con buộc phải trả lời. Cậu bé không hề để tâm đến những lời dạy của bố, khóc một hồi, lần sau lại “tái phạm”; anh cứ kéo con ra khỏi trò chơi, giáo dục, phê bình con trẻ hết lần đến lần khác. Anh nói rất quả quyết rằng, tôi buộc phải sửa cho con trai tật xấu này.

Vị tiên sĩ này không biết rằng, một đứa trẻ mới hai tuổi chưa hiểu khái niệm giao tiếp.

Nói chuyện lịch sự với một đứa nhỏ như thế này, chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, không những trẻ không hiểu, mà còn cảm thấy sợ. Điều quan trọng nhất là, đây là thời kỳ quan trọng để trẻ bắt đầu nhận thức thế giới xung quanh, hiểu kỹ trước tất cả mọi thứ, một mẫu giấy nhỏ, nửa điều thuốc lá cũng có thể khiến trẻ đam mê. Hoạt động phát triển trí tuệ, bồi dưỡng khả năng chú ý, phát triển niềm say mê cho trẻ đều không thể tách khỏi niềm “đam mê” đó. Những trò chơi nhìn có vẻ như vô vị này chính là “công tác chuẩn bị” của trẻ đối với công việc học tập, nghiên cứu đích thực trong tương lai. Thường xuyên phá rối con trẻ một cách vô cơ sẽ khiến trẻ mất đi sự chú ý, làm cho chúng sau này rất khó tập trung công sức để làm một công việc, đồng thời cũng mất đi niềm hứng thú nghiên cứu đối với sự vật. Ngoài ra, “giáo dục phép lịch sự” thường xuyên gây ra mối xung đột giữa bố mẹ và con cái, đồng thời còn khiến con trẻ không biết đâu mà lần trong vấn đề nhận thức, đảo lộn trật tự phát triển tâm lý bình thường của trẻ, khiến trẻ cảm thấy bực bội, đối địch với môi trường, ảnh hưởng đến sự phát triển của nhân cách.

Anh bạn tiến sĩ không nghi ngờ mình là một cao thủ điêu khắc ngọc, nhưng lại không biết rằng lúc này đây anh đang sử dụng cây cuốc - sai lầm trong giáo dục gia đình đã xuất hiện mà mọi người không để ý tới, khiến kết quả và nguyện vọng thường đi ngược với nhau, đây là điều khiến người ta cảm thấy đáng tiếc và đau lòng nhất.

Mấy năm nay tôi được tiếp xúc với không ít bậc phụ huynh, chủ yếu là phụ huynh của những em được coi là “có vấn đề”. Từ những ví dụ khác nhau tôi đã phát hiện ra một hiện tượng chung là: Những lỗi nhỏ mà bố mẹ vô tình mắc phải, tích tụ theo tháng ngày, dần dần sẽ hình thành nên một vấn đề lớn ảnh hưởng nghiêm trọng đến con trẻ, gây ra nỗi đau sâu sắc cho trẻ, thậm chí còn bóp méo tâm hồn trẻ. Không phải tình yêu của bố mẹ không bao la, mà chỉ là do họ không biết rằng một số cách làm của mình là sai lầm.

Phương Tây có câu ngạn ngữ nói rằng: “Con đường vào địa ngục có những lúc do những ý đồ tốt tạo ra”. Đúng vậy, có ý đồ giáo dục của bậc phụ huynh nào là không tốt? Khi ý đồ tốt và kết quả khiến người ta phải thất vọng tạo nên sự đối nghịch lớn, rất nhiều bố mẹ đều trách móc con mình, nói con trẻ không có chí tiến thủ, ngay từ lúc sinh ra đã là một khúc gỗ mục không thể điêu khắc - đây là cách nói rất hồ đồ - nếu vấn đề bắt nguồn từ chính bản thân con trẻ, gọi là những cái bẩm sinh, thì bản thân trẻ biết phải làm thế nào - điều này giống như việc một người có đôi mắt quá nhỏ không thể trách được mình; nếu vấn đề chỉ có thể thông qua biện pháp tự nhận thức mình, tự thay đổi mình để giải quyết, thì cái gọi là chức năng của “giáo dục” sẽ nằm ở đâu?

Cũng có người đổ lỗi một số vấn đề gặp phải trong giáo dục cá thể cho các nhân tố vĩ mô như “xã hội”, “chính sách”, “thời đại”. Thói quen đổ lỗi này, điển hình nhất là vài năm gần đây, bất luận trong trường cấp một, cấp hai hay cấp ba, xảy ra chuyện tiêu cực gì, mọi người đều đi tìm nguyên nhân trong “thể chế giáo dục”, đến cuối cùng, về cơ bản mọi gậy gộc đều được giáng vào vấn đề “thi đại học”. Thi đại học - chính sách giáo dục công bằng nhất ở Trung Quốc hiện nay đã biến thành kẻ chịu tội thay, trở thành “kẻ tội đồ” của mọi vấn đề giáo dục.

Trên thế giới không có thể chế giáo dục của quốc gia nào tuyệt vời đến mức có thể giải quyết từng vấn đề cá nhân cho mỗi học sinh. Mỗi đứa trẻ đều là một thế giới riêng biệt, sự trưởng thành của trẻ được quyết định bởi “môi trường giáo dục nhỏ” mà bố mẹ và thầy cô giáo - những người tiếp xúc với em hàng ngày tạo dựng cho em. Trạng thái sinh thái của môi trường nhỏ này mới là nhân tố mang tính quyết định, ảnh hưởng thực sự đến quá trình trưởng thành của trẻ.

Với vai trò là người quan trọng nhất, người tiếp xúc sớm nhất, dài nhất với trẻ, bố mẹ là

người quan trọng để tạo dựng lên “môi trường nhỏ” - trong cuộc sống thường nhật, trong mỗi chuyện nhỏ, bố mẹ định hướng cho trẻ như thế nào, giải quyết mối quan hệ với con trẻ như thế nào, gần như mỗi chi tiết đều hàm chứa một yếu tố giáo dục nào đó. Trình độ xử lý chi tiết tạo nên sự khác biệt giữa việc bố mẹ cầm cây cuốc hay dao khắc trong tay - nó khiến thế giới và tương lai của con trẻ hoàn toàn khác nhau.

Trong cuốn sách này, tôi đã đề cập đến rất nhiều chi tiết, vấn đề mà trẻ gặp phải trong quá trình trưởng thành, và cũng đã đưa ra rất nhiều phương pháp. Cho dù những “phương pháp” này khác nhau đến đâu, thực ra chúng đều được xây dựng trên một số phương châm giáo dục chung. Cố nhiên, “phương pháp” là rất quan trọng, nhưng phương pháp dù nhiều đến đâu cũng không thể giải quyết được mọi vấn đề mà một người gặp phải trong quá trình giáo dục; phương châm giáo dục đúng đắn giống như một chiếc chìa khóa vạn năng, có thể mở ra mọi ổ khóa. Nhìn từ bề ngoài, các bài viết trong cuốn sách này đều đề cập một cách độc lập về một vấn đề nào đó, nhưng trên thực tế mọi quan điểm và phương pháp đều có tính thống nhất về mặt logic. Sau khi bạn đọc xong cuốn sách này, bạn sẽ có được một khuôn khổ tương đối rõ nét - về cơ bản bạn sẽ biết phải làm gì, “phương pháp” cũng đến bên bạn một cách rất tự nhiên.

Hy vọng cuốn sách này hữu ích cho các bậc phụ huynh, đặc biệt là những bậc phụ huynh trẻ.

Bồi dưỡng tốt một đứa trẻ không những là thể hiện tinh thần trách nhiệm đối với gia đình mà cũng thể hiện tinh thần trách nhiệm với sự phát triển của dân tộc và xã hội tương lai. Phương pháp giáo dục đúng đắn là một con dao khắc xinh xắn; phương pháp giáo dục sai lầm là một cây cuốc - khi trong tay chúng ta có một khối ngọc, chúng ta buộc phải thực hiện đúng.

Lời người dịch

Tôi thực sự cảm thấy may mắn khi được dịch cuốn Người mẹ tốt hơn là người thầy tốt của tác giả Doãn Kiến Lợi. Trong quá trình dịch, tôi chỉ tiếc rằng mình không được đọc cuốn sách này sớm hơn bởi nếu được đọc sớm hơn, tôi sẽ rút ra được nhiều kinh nghiệm trong quá trình nuôi dạy con của mình. Nhưng vẫn còn may mắn bởi con của tôi còn khá bé, hai cháu đang ở độ tuổi cần đặc biệt lưu ý dạy dỗ, và cuốn sách này đã đem lại cho tôi nhiều kiến thức bổ ích. Tôi có thể cam đoan rằng, đây là cuốn sách mà tất cả những người bố, người mẹ có con trong độ tuổi từ sơ sinh đến khi mười tám tuổi và các giáo viên nên đọc.

Cuốn sách gồm bảy chương, mỗi chương có một chủ đề, từ các góc độ tình yêu, việc học hành, thói quen, trí tuệ của người làm bố làm mẹ, chuyện nhỏ trong giáo dục gia đình, những sai lầm trong giáo dục..., tác giả đã trình bày cho chúng ta một số nguyên tắc giáo dục gia đình rất mới mẻ, khiến chúng ta học hỏi và ngộ ra rất nhiều điều tưởng chừng như rất đơn giản nhưng lại rất ít người làm được xung quanh vấn đề giáo dục con trẻ.

Trong cuốn sách này, tác giả đã đưa ra rất nhiều quan điểm mà khi suy ngẫm tôi cảm thấy rất tâm đắc, ví dụ như trong vấn đề đọc sách của con, cách đọc sách tốt là đọc chữ, cách đọc sách xấu là đọc tranh. Hoặc quan điểm không nên vạch rõ ranh giới giữa các môn tự nhiên và các môn xã hội. Trên thực tế, giữa nhóm ngành tự nhiên và nhóm ngành

xã hội không có ranh giới, mà ngược lại, hai nhóm ngành này luôn hỗ trợ cho nhau. Để con học lệch là một điều rất đáng tiếc, ảnh hưởng rất xấu đến tương lai của con sau này. Hoặc như vấn đề nên nhìn nhận thế nào về thành tích học tập của con, tác giả đã đưa ra một quan điểm rất đáng để các bậc phụ huynh phải suy nghĩ: Điểm tối đa là giới hạn cao nhất của thành tích, rất nhiều bậc phụ huynh yêu cầu con phải thi đạt điểm mười, điều này chỉ khiến con trẻ luôn cảm thấy mình là kẻ thất bại. Khi con đạt điểm tám hoặc chín, bố mẹ cũng đã có thể khen ngợi trẻ. Phụ huynh không nên quá coi trọng điểm số của trẻ, điều này sẽ ảnh hưởng đến động cơ học tập của trẻ. Điều quan trọng nhất mà bố mẹ cần bồi dưỡng cho trẻ là thói quen ham đọc sách và niềm hứng thú trong học tập. Muốn làm được điều này, tác giả nhấn mạnh nên để trẻ được học trong bầu không khí thoải mái, tuyệt đối không nên dùng việc học để trừng phạt con trẻ, định hướng cho trẻ cảm nhận được niềm vui trong học tập, ứng dụng những kiến thức đã học vào cuộc sống. Tác giả đã nắm bắt được tâm lý của trẻ, vận dụng phương pháp “tư duy trái chiều”, đề ra rất nhiều phương pháp ngược hẳn với cách làm theo thói quen của chúng ta như không kèm con học mới bồi dưỡng cho con phương pháp học tập tốt; phạt con, không cho con làm bài tập; học tập không nên “cực khổ, nỗ lực”; không thi đạt điểm mười; được điểm cao không khen thưởng... Những quan điểm này mới nghe thì cảm thấy rất “ngược đời”, nhưng đọc xong mới phát hiện ra một chân lý rất đơn giản: Muốn để con trẻ làm tốt một việc, hãy để trẻ thích làm việc đó trước.

Quá trình đọc cuốn sách này chính là quá trình phụ huynh tự kiểm điểm lại mình vì mỗi chúng ta còn có quá nhiều ngộ nhận xung quanh vấn đề giáo dục con trẻ. Giáo dục nằm ngay xung quanh chúng ta, mỗi chi tiết nhỏ đều là thời cơ giáo dục tốt nhất, quan trọng là bạn dùng phương pháp nào để định hướng cho con trẻ. Giáo dục con trẻ là một nghệ thuật cần phải học hỏi, và tôi đã học hỏi được rất nhiều điều bổ ích qua cuốn sách này.

Bảy chương trong cuốn Người mẹ tốt hơn là người thầy tốt chủ yếu tập trung vào ba vấn đề: Bồi dưỡng thói quen, giáo dục phẩm chất và phương pháp học tập. Tác giả đã chia sẻ với độc giả rất nhiều kinh nghiệm của mình trong quá trình nuôi dạy con gái. Tôi cho rằng những kinh nghiệm này rất thích hợp với tình hình thực tế ở Việt Nam. Đương nhiên, mỗi con người đều là một cá thể, giữa con người với con người tồn tại sự khác biệt lớn trong trí tuệ và tính cách, chúng ta không thể dựa vào tất cả những phương pháp mà tác giả đưa ra để áp dụng đối với con mình và kỳ vọng con em mình cũng thành công như cô bé Viên Viên - con gái của tác giả. Nhưng những phương pháp mà tác giả Doãn Kiến Lợi đưa ra vẫn rất có tính thuyết phục. Tôi cảm thấy ưu điểm nổi bật nhất của cuốn sách này là vừa có lý luận, vừa liên hệ với thực tế, dễ áp dụng vào thực tiễn, không như nhiều cuốn sách về giáo dục trẻ em chỉ đưa ra lý luận, đọc xong độc giả không biết nên bắt đầu từ đâu, nên áp dụng thế nào.

Điều cuối cùng mà tôi muốn nói là, cảm ơn tác giả Doãn Kiến Lợi, người đã chia sẻ với độc giả rất nhiều kinh nghiệm đáng quý trong mười sáu năm nuôi dạy con của mình. Người mẹ tốt hơn là người thầy tốt thực sự là một cuốn sách đáng đọc và suy ngẫm. “Mẹ là người bạn, mẹ là người thầy, mẹ là người dẫn đường chỉ lối cho con, sự khác biệt trong phương pháp giáo dục của người mẹ sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của con”.

Dịch giả Trần Quỳnh Hương

Chương 1

Làm thế nào để nâng cao chất lượng cho tình yêu

“Tiêm sẽ thấy hơi đau”

Thực ra sức chịu đựng của con trẻ là rất khó tin, chỉ cần không dọa nạt trẻ, cho trẻ một sự dự báo thích hợp về tâm lý, phần lớn trẻ sẽ chịu đựng được một số việc tưởng chừng là rất khó khăn.

Một lần, tại hành lang của bệnh viện, tôi nhìn thấy một cậu bé chừng sáu, bảy tuổi không chịu đi tiêm, bố cậu bé, một người đàn ông cao to lực lưỡng không thể giữ được cậu. Xem ra người bố cũng đã cố gắng, mấy lần định túm lấy cậu con, nhưng cuối cùng đều bị tuột tay. Thực sự có thể dùng cụm từ “quyết một phen sống mái” để miêu tả mức độ chống đối của cậu bé, thân hình nhỏ bé mà lại có sức mạnh đến mức khó ngờ, gào khóc khiến mọi người đều sững sốt, cả dãy hành lang trở nên náo loạn vì hai bố con họ.

Nếu tinh thần một người không đi tới ngưỡng cực đoan, liệu có được nguồn năng lượng để “quyết một phen sống mái” hay không? Có thể tưởng tượng ra mức độ sợ hãi của cậu bé, và cũng có thể tưởng tượng được “chuyện nhỏ” đi tiêm gây sức ép tâm lý lớn như thế nào với cậu.

Trong quá trình trưởng thành, con trẻ sẽ gặp phải không ít những chuyện khiến chúng cảm thấy khó khăn và sợ hãi, trách nhiệm của bố mẹ là giúp chúng khắc phục tâm lý sợ hãi, để con trẻ đối mặt với những chuyện này một cách tích cực, bình tĩnh, giảm đau đớn đến mức thấp nhất.

Đơn cử là chuyện đi tiêm, trong đời sẽ phải gặp rất nhiều lần, làm thế nào để đối mặt với chuyện đi tiêm, cũng không phải là chuyện nhỏ hoàn toàn có thể coi nhẹ. Huống chi là một số tác động tâm lý do chuyện này gây ra còn có thể tác động sang những chuyện khác. Người lớn không nên dùng cảm nhận của mình để đánh giá con trẻ, cho rằng chuyện này rất đơn giản, chỉ cần giữ chặt trẻ là được, hoặc dễ dàng, lừa chúng để chúng tiêm là xong. Bố mẹ nên giáo dục trẻ cố gắng chấp nhận một cách bình tĩnh, đồng thời giúp chúng có được lòng can đảm chịu đựng sự đau đớn.

Tôi còn nhớ lần đầu tiên Viên Viên bị ốm phải tiêm là khi bé được hai mươi tháng tuổi, mới hơi biết chuyện và nói được vài câu. Viên Viên bị viêm phổi cấp tính, tôi đưa bé đến phòng khám, bác sĩ kê đơn tiêm. Sau khi lấy được thuốc, tôi nói với bé rằng phải đưa bé đi tiêm. Có lẽ bé vẫn còn nhớ lần đi tiêm phòng cách đây mấy tháng, nét mặt tỏ ra sợ hãi.

Lần đi tiêm phòng đó bé còn chưa biết nói nhiều, còn đang ngơ ngác thì đã bị tiêm ngay vào mông, cũng hơi đau, khóc mấy tiếng, mũi kim vừa rút ra, tôi vội nói, “Kìa, con nhìn chiếc cốc còn có con mèo con này”. Bé liền chú ý ngay tới con mèo trên chiếc cốc, quên cả việc mông vừa bị tiêm. Hiện giờ tôi nói phải đi tiêm, có lẽ bé vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện đó, lúc tôi bế bé đi đến cửa buồng tiêm, bé đột nhiên nói: “Con không tiêm đâu”.

Tôi dừng lại nói với bé: “Con đang bị ốm, ho, lại còn sốt nữa. Con thấy bị ốm có khó chịu không?”. Viên Viên nói khó chịu. “Thế thì con có muốn nhanh khỏi ốm không?”. Viên Viên trả lời “Muốn”. Rồi bé lại ho, hai má đỏ bừng vì sốt. Tôi thom lên má bé, nói: “Thuốc bác sĩ kê sẽ giúp con khỏi ốm, giúp con thấy dễ chịu. Nếu không tiêm, bệnh không thể khỏi được đâu”.

Thực ra con trẻ rất hiểu biết, chỉ cần người lớn nói cho trẻ biết lý do xác đáng, trẻ sẽ nghe và hiểu. Trẻ ốm khó chịu trong người, chắc chắn cũng muốn nhanh khỏi ốm.

Về lý thuyết thì Viên Viên đã chấp nhận chuyện tiêm, nhưng trái tim non nớt của bé vẫn cảm thấy sợ hãi, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng hỏi, “Tiêm có đau không hả mẹ?”. Tôi mỉm cười, bình thản nói: “À, có đau một chút, nhưng không đau quá đâu, giống như hôm trước con ngồi trên ghế không cẩn thận bị ngã đập mông đó”. Viên Viên nghe xong, có vẻ đỡ lo lắng hơn. Tôi hỏi bé tiếp: “Con thấy hôm đó bị ngã đau lắm hay chỉ đau chút xíu thôi?”. Viên Viên trả lời: “Đau chút xíu thôi ạ”.

“À, cái đau của tiêm cũng gần như cái đau hôm đó, cũng chỉ là đau chút xíu thôi”. Tôi nói với bé rất thẳng thắn, sau đó lại nói: “Ngã đập mông Viên Viên không khóc, tiêm cũng không cần phải khóc đâu, đúng không?”. Viên Viên gật đầu.

Tuy nhiên tôi vẫn cảm nhận được vẻ lo lắng và căng thẳng trong lòng bé. Và thế là tôi lại khích lệ, nói: “Mẹ thấy Viên Viên rất dũng cảm, con thử xem mình có dũng cảm không nhé. Nếu chịu được thì đừng khóc, còn không chịu được, có khóc cũng không sao”. Lời tôi nói đã khích lệ bé, để bé cảm thấy mình dũng cảm; đồng thời cũng tạo đường lùi cho bé, để bé thấy rằng nếu khóc cũng không sao.

Lúc nói chuyện với bé, nét mặt tôi rất vui vẻ, thoải mái, tỏ ra rằng đi tiêm là chuyện rất đơn giản. Viên Viên cũng thoải mái hơn nhiều, chắc chắn là bé muốn làm anh hùng, đồng thời không hề nghi ngờ về những lời mẹ nói, bởi mẹ chưa nói dối bé lần nào, nếu chỉ “đau chút xíu” thì cũng không có gì đáng sợ.

Lúc tiêm bé rất căng thẳng, người căng ra như dây đàn nhưng không khóc. Y tá thấy Viên Viên rất hợp tác nên đã khen bé. Qua “thử nghiệm”, Viên Viên cảm thấy cái đau của tiêm đúng là có thể chịu được, tâm trạng trở nên thoải mái.

Đến phòng khám khám bệnh mấy ngày không đỡ nên phải nằm viện. Trong phòng bệnh có tám bé, hầu hết đều lớn hơn Viên Viên, từ hai đến ba tuổi. Mỗi lần có người mặc áo blouse trắng đi vào, dù là y tá hay bác sĩ, có lúc chỉ vào để cặp nhiệt độ hoặc hỏi mấy câu, trong phòng bọn trẻ lại khóc như ri, chúng sợ hãi vô cùng, tựa như có sói xông vào chuồng dê. Chỉ có một mình Viên Viên không khóc, bé không chơi đùa nữa mà để tôi bế, nét mặt buồn buồn chờ đợi. Mặc dù bé cũng không thích tiêm, nhưng bé đã có thể chấp nhận một cách lý trí. Trong quá trình tiêm bé không bao giờ giãy giụa, rất biết hợp tác, ngày nào cũng được các cô y tá khen.

Do lúc đó con còn đang quá nhỏ, truyền nước không tìm được ven trên cánh tay mà chỉ có thể tìm ven trên trán, nhưng mạch máu trên trán cũng rất nhỏ, thường không thể chọc trúng ven ngay được mà phải chọc hai, ba lần. Một hôm có cô y tá trẻ lấy ven cho Viên Viên, chọc liền bảy lần mà không lấy trúng ven. Người lớn bị chọc liền bảy lần cũng không chịu được, tôi và bố Viên Viên đứng bên không thể chịu được nữa. Viên Viên bắt đầu khóc, nhưng không khóc to, chỉ khóc thút thít, nhưng đầu thì không cử động mà cứ để nguyên cho cô y tá lấy ven. Nhát thứ tám thì trúng ven, băng dính vừa cố định kim truyền lại, Viên Viên lập tức không khóc nữa. Trong lòng tôi thầm thán phục bé.

Tôi nhìn thấy một số bố mẹ trong phòng bệnh, ngày nào cũng áp dụng biện pháp dỗ dành, đánh lừa, đe dọa, ép buộc, mũi kim tiêm vào những em bé này dường như đau đớn gấp nhiều lần so với người khác. Cách làm của bố mẹ không những phóng đại sự đau đớn của con trẻ, mà cũng không dạy cho con trẻ biết cách phải dũng cảm đối mặt khi gặp khó khăn.

Lúc đó quá trình điều trị của Viên Viên còn phải có thêm một phương pháp trị liệu là “xông”, tức là cho trẻ hít vào một loại hơi có pha thuốc. Phương pháp rất đơn giản, tức là đưa ống xông vào gần mặt trẻ, để trẻ thở tự nhiên mười phút đồng hồ.

Lần đầu tiên xông, y tá đưa máy đến, chúng tôi không biết đây là đồ vật gì, chỉ bé bé lên

theo yêu cầu của y tá. Cùng với tiếng “cách” của máy, hơi xông có lẫn mùi thuốc lập tức phả lên mặt Viên Viên, bé giật mình, quay đầu tránh theo bản năng. Y tá lập tức bảo tôi giữ chặt con, đừng cử động. Tôi vội giữ chặt Viên Viên, cố gắng xoay mặt bé vào ống xông. Viên Viên không biết đã xảy ra chuyện gì, hai mắt nhắm chặt, ra sức giãy giụa để trốn làn hơi đang tỏa ra, rồi bé bắt đầu khóc, tôi cố gắng không để bé cử động. Y tá cũng đang điều chỉnh, mặt Viên Viên quay đi đâu, cô y tá liền quay ống xông qua đó. Viên Viên giãy giụa một lúc không giăng ra được, thế là khóc toáng lên và bắt đầu chống cự kịch liệt. Mới xông được năm phút, nhưng bé chống cự ghê quá nên đành phải thôi.

So với tiêm, phải nói rằng “xông” không có gì là đau đớn, chỉ hít một cách tự nhiên khí xông có lẫn mùi thuốc, nhưng không khó ngửi. Do không làm công tác tư tưởng trước cho Viên Viên, trong lúc bé chưa có sự chuẩn bị gì về mặt tâm lý lại bắt ép bé phải xông, vì thế đã trở thành chuyện mà Viên Viên sợ nhất. Mấy ngày sau đó Viên Viên đều không chịu xông, chỉ cần nhìn thấy y tá đẩy vật gì giống máy xông vào, bé lập tức tỏ ra căng thẳng, không bình tĩnh, ung dung như khi phải tiêm.

Sự việc này quả đúng là người lớn làm không được tốt, khiến con trẻ cảm thấy sợ hãi.

Đối với việc phải để trẻ chịu đựng một số nỗi đau, bố mẹ cần có những nguyên tắc sau:

Một là bình tĩnh, không được tỏ ra lo lắng. Nếu về mặt người lớn tỏ ra lo lắng trước, trẻ sẽ cảm nhận được sự nghiêm trọng của vấn đề, sẽ khiến chúng sợ.

Hai là về vấn đề tại sao phải làm như vậy, cần phải giải thích cho trẻ bằng những từ ngữ dễ hiểu. Ví dụ nói với trẻ rằng hiện giờ con đang bị ốm, cần phải tiêm, tiêm có thể chữa khỏi bệnh. Không nên cho rằng trẻ không hiểu nên không nói.

Ba là cần phải nói trước và nói đúng cho trẻ biết cảm giác đau đớn mà chúng phải chịu đựng, cố gắng không nói quá sự thật và cũng không nói giảm nói tránh. Ví dụ rất nhiều bố mẹ đưa con đi tiêm, để con bớt căng thẳng liền nói “Không đau chút nào cả”, sau khi bị lừa một lần, chắc chắn con trẻ sẽ không chịu để bị lừa lần thứ hai. Lý trí và lòng can đảm đối mặt với khó khăn, thử thách của trẻ sẽ mất đi cơ hội nảy mầm, đồng thời về sau sẽ không tin người lớn nữa.

Bốn là kích lệ lòng dũng cảm ở trẻ. Thực ra sức chịu đựng của con trẻ là rất khó tin, chỉ cần không dọa nạt trẻ, cho trẻ sự dự báo thích hợp về tâm lý, phần lớn trẻ sẽ chịu đựng được một số việc tưởng chừng là rất khó khăn. Đồng thời cũng phải cho trẻ “đường lùi”, đừng để trẻ cảm thấy ngại ngùng vì sự “không mạnh mẽ” mà mình thể hiện ra.

Năm là không nên thông qua biện pháp dỗ dành, lừa dối hoặc mua chuộc để đạt được mục đích. Có bậc phụ huynh thông qua những cách như “Không tiêm chú công an sẽ đến bắt” hoặc, “Uống thuốc này xong sẽ mua cho con chiếc xe ô tô điều khiển từ xa” để đạt được mục đích, đây là những biện pháp rất tệ. Dỗ dành, lừa dối và mua chuộc chỉ giải quyết được vấn đề trong chốc lát, không thể giúp trẻ giảm bớt được sự căng thẳng, mà còn ảnh hưởng xấu đến phẩm chất đạo đức của trẻ.

Ngay từ nhỏ trẻ cần phải học được cách đối mặt với một số khó khăn hoặc sự đau đớn, điều này không những giảm bớt được sự đau đớn, mà còn bảo vệ mình một cách tốt nhất.

Lúc Viên Viên hai tuổi rưỡi, có một hôm nửa đêm tỉnh dậy khóc. Bé thở rất khó khăn, dường như trong cổ họng có vật gì chặn lại, nhìn trông rất đau đớn. Đúng dịp tôi vừa đọc được tài liệu nói về chứng sung cổ họng, cảm thấy triệu chứng của Viên Viên rất giống thế. Trẻ mắc bệnh này rất dễ gặp nguy hiểm, một là do cổ họng của trẻ hẹp, hai là trẻ chưa biết nhiều, càng khó chịu càng khóc, càng khóc cổ họng càng sưng, điều này có thể gây ra tình trạng tắc nghẽn cổ họng, gây ngạt thở.

Lúc đó tôi rất sợ, nhưng tôi cố gắng nhẹ nhàng nói với Viên Viên rằng: “Con yêu đừng khóc, hiện giờ con cảm thấy khó thở là vì chỗ này của con bị sưng này”. Tôi chỉ vào cổ họng bé, rồi nói với bé rằng, “Nếu mà khóc thì cổ họng càng sưng hơn, như thế sẽ càng khó thở hơn. Con cố gắng chịu một chút nhé, đừng khóc nữa, mẹ sẽ đưa con đến bệnh viện ngay”. Viên Viên hiểu ngay, lập tức không khóc nữa, ngoan ngoãn cho mẹ mặc quần áo. Mặc dù trông bé rất khó chịu, nhưng không khóc nữa.

Lúc đó bố Viên Viên đang công tác ở tỉnh khác, đêm đến ở Tập Ninh không bắt được taxi, tôi liền gõ cửa nhà hàng xóm, nhờ bố của bé Triết chở mẹ con tôi ra bệnh viện. Bố của bé Triết lái xe rất nhanh, tôi ngồi sau bé Viên Viên. Bé thở rất khó khăn, nhưng ngồi rất ngoan. Đi đến đoạn đường không có đèn, đâm vào một nắp cống gồ trên mặt đường, chúng tôi đều bị ngã, cú ngã này dường như khiến Viên Viên thở càng khó khăn hơn, nhưng bé cũng không khóc, nét mặt vẫn rất bình tĩnh. Tôi cảm thấy bé rất hiểu vấn đề, và cũng thấy rất may vì bé lại hiểu được như vậy. Đến bệnh viện vào phòng cấp cứu, bé nhanh chóng được chữa trị, mấy tiếng sau tình hình đã khá lên.

Bác sĩ nói em bé này ngoan thật, cả quá trình điều trị đều không khóc, trẻ bị bệnh này sợ nhất là quấy khóc.

Sự ngoan ngoãn và hiểu biết của Viên Viên trong vấn đề này thực sự khiến người lớn rất yêu thương. Năm ba tuổi bé chuẩn bị đi học mẫu giáo, trước khi vào trường mầm non phải kiểm tra sức khỏe. Trường mầm non lên kế hoạch, quy định một ngày nhất định những bé đăng ký học phải đến Trung tâm bảo vệ sức khỏe bà mẹ và trẻ em của thành phố để kiểm tra sức khỏe. Trên đường đi, tôi nói với Viên Viên rằng có thể sẽ phải lấy máu để làm xét nghiệm. Bé có phần căng thẳng, hỏi tôi có đau hay không. Đầu tiên tôi nói với bé rằng hơi đau một chút, sau đó nói lấy máu cũng đau gần như lúc tiêm, lúc chọc kim vào vào hơi đau một chút, lúc lấy máu ra sẽ không đau nữa. Viên Viên đã đi tiêm mấy lần, nghe tôi nói như vậy cũng thấy nhẹ lòng hơn.

Hôm đó có mười mấy bé khám sức khỏe, lúc lấy máu, các bé khóc như ri. Người đã lấy máu, người đang lấy máu, người chưa lấy máu, đều khóc tu tu. Đặc biệt là chọc lần đầu chưa lấy được máu, phải chọc lần thứ hai, không những các bé khóc, một số bố mẹ cũng tỏ ra sốt ruột. Y tá đang lấy máu cũng thấy bực mình, cau mày lại, thái độ dường như cũng không thoải mái.

Viên Viên lặng lẽ dựa vào tôi chờ đợi, nhìn những người bạn nhỏ kia bằng ánh mắt vừa hiểu kỳ vừa có phần thương tình. Đột nhiên bé nói với tôi một câu “Khóc cũng vẫn đau như vậy”. Tôi hỏi bé có phải muốn nói rằng khi các bé tiêm, khóc và không khóc đều đau như nhau, khóc cũng không giảm được đau đúng không. Bé trả lời đúng vậy. Tôi thom vào má bé với vẻ tán thưởng rồi nói, “Viên Viên nói rất đúng, đằng nào thì khóc cũng không giảm được đau thì thà không khóc còn hơn”. Tôi không bắt bé phải hứa chắc chắn sẽ không khóc, tôi nghĩ, bé hiểu được như vậy thật không dễ dàng gì, không cần phải gây áp lực cho bé, đến lúc đó chẳng may bé khóc, bé cũng không cảm thấy ngại vì sự sai lời của mình. Với độ tuổi như bé, khóc cũng là điều bình thường.

Đến lượt Viên Viên, bé ngồi trên đùi tôi, đưa cánh tay ra, mặc dù có phần căng thẳng, nhưng vẫn yên lặng chờ đợi y tá lấy ống tiêm, lấp kim tiêm. Cô y tá phát hiện thấy bé không khóc liền nhìn bé bằng ánh mắt kính ngạc.

Có lẽ Viên Viên muốn an ủi cô y tá đó, bé nói: “Cô ơi, cháu không khóc đâu”. Điều này khiến cô y tá rất mừng, không cau mày nữa, “Ồ vậy hả? Tại sao cháu lại không khóc?”. Viên Viên trả lời: “Khóc cũng vẫn đau như vậy”.

Cô y tá lập tức hiểu ngay, cô liền dùng tay lại nhìn Viên Viên bằng ánh mắt kinh ngạc, một lát mới nói: “Cô bé này hiểu biết thật đấy! Cô chưa bao giờ gặp bạn nhỏ nào hiểu biết như cháu!”. Cô y tá cầm ống tiêm trong tay, lúc tìm mạch máu trên cánh tay Viên Viên, hơi do dự, đặt ống tiêm xuống, kéo ngăn kéo ra tìm ống tiêm mới nói, cháu hiểu được như vậy, cô càng không muốn làm cháu đau, mũi kim này nhỏ hơn một chút, không đau như những mũi kim kia, chỉ còn lại một mũi này thôi, dùng cho bé nào nghe lời nhất. Cô y tá tìm mạch máu của Viên Viên, phát hiện thấy hơi khó tìm, liền đứng dậy đi tìm một y tá lớn tuổi hơn, nói với Viên Viên rằng chắc chắn cô y tá này chọc một mũi là chọc trúng. Quả nhiên là như vậy.

Xem ra nói với con trẻ rằng “Tiêm có phần hơi đau”, dạy cho trẻ biết cách bình tĩnh đối mặt với khó khăn, vừa giảm bớt được đau đớn, lại có thể bảo vệ mình, lại còn “được hời” nữa.

Lưu ý đặc biệt

Khi trẻ khóc vì một chuyện gì đó, cần nhanh chóng làm phân tán sự chú ý của trẻ. Điều này sẽ có hiệu quả hơn việc dỗ dành, khuyên nhủ, giảm bớt được sự đau đớn cho trẻ.

Đối với việc buộc phải để trẻ chịu đựng một số sự đau đớn, người lớn cần có những nguyên tắc sau: Một là bình tĩnh, không nên tỏ ra lo lắng. Nếu người lớn lo lắng trước, trẻ sẽ cảm nhận được sự nghiêm trọng của vấn đề, sẽ khiến chúng sợ.

Hai là đối với vấn đề tại sao phải làm như vậy, cần dùng những câu nói mà trẻ có thể hiểu để nói rõ với chúng. Ví dụ nói với trẻ rằng hiện giờ con đang bị ốm, phải tiêm, tiêm có thể chữa khỏi bệnh. Không nên cho rằng trẻ không hiểu nên không nói.

Ba là cần phải nói đúng sự thật sự đau đớn mà trẻ phải chịu đựng, cố gắng không nói quá sự thật và cũng không nên nói giảm, nói tránh.

Bốn là khích lệ lòng dũng cảm ở trẻ. Thực ra sức chịu đựng của trẻ là rất khó tin, chỉ cần không dọa nạt trẻ, cho trẻ một sự dự báo thích hợp về tâm lý, phần lớn trẻ sẽ chịu đựng được một số việc tưởng chừng là rất khó khăn. Đồng thời cũng phải cho trẻ “đường lùi”, đừng để trẻ cảm thấy ngại ngùng vì sự “không mạnh mẽ” mà mình thể hiện ra.

Năm là không nên thông qua biện pháp dỗ dành, lừa dối hoặc mua chuộc để đạt được mục đích. Có bậc phụ huynh thông qua những cách như “Không tiêm chú công an sẽ đến bắt” hoặc, “Uống thuốc này xong sẽ mua cho con chiếc xe ô tô điều khiển từ xa” để đạt được mục đích, đây là những biện pháp rất tệ. Dỗ dành, lừa dối và mua chuộc chỉ giải quyết được vấn đề trong chốc lát, đồng thời không thể giúp trẻ giảm bớt được sự căng thẳng, và còn ảnh hưởng xấu đến phẩm chất đạo đức của trẻ.

Đừng đùa cợt với trẻ

Đùa cợt với con trẻ là những hành động người lớn lợi dụng sự ngây thơ của trẻ, cố tình để trẻ phạm sai lầm, khóc lóc và sợ hãi. Mục đích là để trêu cho người lớn vui, để bêu nhục trẻ, khiến trẻ cảm thấy lo lắng và hụt hẫng.

Khi Viên Viên đi học ở trường mầm non, một thời gian tôi rất bận nên đã để bố bé đưa

đón. Cơ quan của bố Viên Viên rất gần trường, trường mầm non trả trẻ sớm, đón được con rồi nhưng bố Viên Viên vẫn chưa đến giờ tan sở, thế nên đành đưa bé về cơ quan đợi một tiếng đồng hồ sau mới về nhà.

Khi đó mấy người trong phòng bố Viên Viên đều tầm ba mươi tuổi, mọi người chơi với nhau rất thân, cũng rất thoải mái, thường xuyên trêu đùa nhau. Có hai anh bạn đồng nghiệp rất thích nói chuyện với Viên Viên, nhưng họ không nói chuyện với bé theo cách bình thường, mà thường coi bé như một con vật nhỏ để đùa cợt. Ví dụ tỏ ra rất gớm ghiếc, nhất quyết đòi bế Viên Viên, bé sợ quá nên toàn tránh, họ lại thích thú cười ha ha; hoặc bắt Viên Viên gọi họ là “ông nội”, bé không hiểu nên cũng gọi ông nội, thế là mọi người trong phòng đều bật cười. Tôi có thể tưởng tượng ra được rằng, lúc đó chắc chắn Viên Viên sẽ cảm nhận được là mình sai ở điểm gì đó qua nét mặt của họ, nhưng lại không biết sai ở đâu, chắc chắn bé rất lo lắng, bất an. Sau đó họ lại bắt Viên Viên gọi là ông nội, Viên Viên không gọi, họ liền giả vờ tức giận, nói cô bé này không biết thế nào là lịch sự, khiến Viên Viên không biết phải làm thế nào.

Bố Viên Viên cũng không thích người khác trêu con gái như vậy, nhưng cũng cảm thấy đây chỉ là đùa, có lẽ vì ngại nên không ngăn cản đồng nghiệp.

Lúc đầu tôi không biết chuyện này, bé vẫn còn nhỏ nên cũng không đủ khả năng kể cho tôi nghe chuyện không vui của bé. Kết quả là sau một thời gian, đột nhiên tôi phát hiện ra Viên Viên tỏ ra không tự tin khi chơi với người khác, nói chuyện cũng không rành mạch như trước đây nữa, thường xuyên muốn nói nhưng lại không dám chắc, ánh mắt lưỡng lự né tránh, đặc biệt là khi nói chuyện với người lạ. Điều này khiến tôi hơi sốt ruột, nhưng lại không tìm ra được nguyên nhân, nên đã tự kiểm điểm lại xem cách giáo dục của chúng tôi đối với con có vấn đề gì không, trong sinh hoạt lưu ý nhiều hơn để bé tiếp xúc nhiều với mọi người, bồi dưỡng sự tự tin cho con.

Một hôm, Viên Viên và bố bé từ cơ quan về nhà, tôi phát hiện ra Viên Viên vừa khóc, bèn hỏi có chuyện gì vậy. Viên Viên nói: Chú Trương nói bố không yêu con nữa. Nói xong lại chực khóc. Bố bé liền giải thích, trước khi hết giờ làm việc anh đến phòng viện trưởng để họp, thời gian họp kéo dài hơn dự định, đến giờ tan sở rồi vẫn chưa kết thúc. Anh bạn đồng nghiệp họ Trương đó liền nói với Viên Viên rằng: “Bố mẹ cháu không yêu cháu nữa, muốn tặng cháu cho chú, nhà chú có một bé trai, không có bé gái, đi nhé, về nhà với chú nhé”. Nói rồi làm ra bộ chuẩn bị kéo Viên Viên đi. Viên Viên sợ quá òa khóc. Đến lúc này tôi mới biết họ thường xuyên đùa cợt với bé.

Lúc đó tôi rất bức mình, trách ông xã không biết cách bảo vệ con, giận quá tôi nói sẽ không để ông xã đưa đón con nữa. Mặc dù ông xã cũng không đồng tình với cách làm của anh đồng nghiệp, nhưng không cho rằng điều này sẽ ảnh hưởng xấu đến Viên Viên, cảm thấy tôi đã nghiêm trọng hóa vấn đề. Sau đó tôi đã nhiều lần nói chuyện này với ông xã, cùng anh phân tích tâm lý của trẻ. Qua thực tế anh cũng đã nhận ra sự ảnh hưởng, có hai lần đang ngủ thì Viên Viên tỉnh dậy khóc thét, hỏi bé nằm mơ thấy gì, bé đều nói mơ thấy bố đến trường mầm non đón bé về rồi không cần bé nữa, một mình đi mất. Một câu đùa lãng nhách của người lớn gây ra nỗi sợ hãi lớn biết bao cho con trẻ.

Cuối cùng bố Viên Viên đã ý thức được sự ảnh hưởng của chuyện này đối với con, và anh cũng rất hối hận. Sau đó tôi đã cố gắng đi đón con, “tước đoạt” quyền đưa đón con của ông xã thật, chủ yếu là do tôi không muốn để Viên Viên gặp lại hai vị đồng nghiệp đó của anh nữa, không muốn gọi lại điều không vui cho bé. Ông xã cũng đã thực sự chú ý đến vấn đề này, thỉnh thoảng vì tôi bận không thể đón con được, anh liền đón con và đưa về cơ quan nhưng cũng không cho phép đồng nghiệp đùa cợt với con nữa. Tôi và

ông xã đã đi đến thống nhất, thà để mất lòng đồng nghiệp chứ không thể “đắc tội” với con. Đương nhiên, anh bạn đồng nghiệp cũng không có ác ý khi trêu chọc con trẻ, thầy phụ huynh không đồng tình nên từ sau cũng không đùa như thế nữa, vì thế cũng không tồn tại vấn đề “mất lòng”.

“Trêu” trẻ và “đùa cợt” với trẻ là hai khái niệm khác nhau. “Trêu” trẻ tức là lấy niềm vui của trẻ làm tiền đề. Thường là người lớn đặt mình vào thế giới thú vị của trẻ, bằng phương thức trẻ có thể hiểu và chấp nhận, tạo ra những chuyện giúp trẻ cảm thấy vui, trong đó bao hàm sự ngây thơ, vui vẻ, thậm chí là sự hóm hỉnh và trí tuệ.

Tôi nhìn thấy một bà mẹ sau khi giặt xong tấm ga trải giường phơi lên liền chơi trò chơi có tên là “ú òa” với cậu con trai hai tuổi. Mẹ và bé đứng ở hai đầu tấm ga, không nhìn thấy nhau, sau đó kêu một tiếng “ú òa”, hai người đồng thời thò đầu sang bên trái hoặc bên phải của tấm ga để nhìn đối phương. Mục đích của bé là lần nào thò đầu ra cũng chạm trán với mẹ, nhưng mục đích của mẹ là mỗi lần thò đầu ra không để bé nhìn thấy. Như thế, có thể lần này mẹ vừa thò đầu sang bên trái, lần “ú òa” tiếp theo vẫn thò đầu sang bên trái; theo sự phán đoán của bé, vừa nãy mẹ thò đầu sang bên trái, lần này chắc sẽ phải thò đầu sang bên phải, thế nên chạy sang bên phải, kết quả là không bắt được. Như thế mấy lần bị trượt, đến cuối cùng đã chạm trán được với mẹ, bé cười như nắc nẻ. Đặc biệt là khi mẹ giở chiến thuật vừa thò đầu sang phía bên trái, lần sau vẫn thò đầu sang bên trái, và bé cũng đã học được cách phán đoán, thông qua phán đoán, hai lần cùng thò đầu sang một bên, cuối cùng đã “ú òa” được với mẹ, bé sẽ cảm thấy vô cùng hưng phấn vì thành tích của mình.

Đùa cợt với con trẻ là những hành động người lớn lợi dụng sự ngây thơ của trẻ, cố tình để trẻ phạm sai lầm, khóc lóc và sợ hãi. Mục đích là để trêu cho người lớn vui, để bêu nhục trẻ, khiến trẻ cảm thấy lo lắng và hụt hẫng. Ví dụ người lớn cầm trong tay một đồ vật chuẩn bị đưa cho trẻ, nhưng lại không vui vẻ đưa ngay cho trẻ, mà đưa ra một điều kiện, bắt trẻ phải nói một câu ngọt ngào đường mật, nếu trẻ không chịu nói, người lớn làm ra bộ lấy đồ vật đó đi, mãi cho đến khi trẻ nói rồi, người lớn mới đưa đồ vật đó cho trẻ với vẻ hài lòng. Có người lớn còn lấy việc dọa dẫm trẻ làm niềm vui, nhìn thấy bé trai liền làm các động tác như lấy dao cắt “chim” của bé. Hoặc nhìn thấy một bé gái rất thích con búp bê của mình, liền giấu búp bê đi, nói là mất rồi hoặc bị người khác lấy rồi, bé gái liền khóc òa, người lớn mới chịu lấy ra.

Người lớn cảm thấy những trò này rất thú vị, tưởng rằng chỉ là trêu cho trẻ cuống lên một lúc, khóc một lát, cười xong là hết chuyện. Thực ra những hành vi này sẽ gây tổn thương cho trẻ về mặt tâm lý. Đối với trẻ, những trò đùa này không hề thú vị, chỉ khiến trẻ cảm thấy bất an và không được tôn trọng, làm tổn thương lòng tự trọng của trẻ, khiến trẻ cảm thấy sợ hãi trong quan hệ xã giao và không tin tưởng vào người khác. Vì thế khi gặp những chuyện này, bố mẹ cần ngăn chặn một cách lịch sự nhưng kiên quyết. Đây không phải là chuyện nhỏ, chuyện liên quan đến con trẻ không có chuyện nhỏ, trong mắt người lớn là chuyện nhỏ, nhưng đối với con trẻ lại là chuyện lớn.

Nhà giáo dục hiện đại nổi tiếng của Trung Quốc Trần Hạc Cầm kiên quyết phản đối việc đùa cợt với trẻ, ông cho rằng chơi với trẻ cũng là quá trình giáo dục phẩm chất đạo đức cho trẻ, những đứa trẻ thường xuyên bị đùa cợt sẽ xuất hiện những khiếm khuyết về mặt phẩm chất đạo đức. Ví dụ người lớn thường xuyên dùng cách nói dối trẻ, làm cho trẻ cuống lên, người lớn liền cười ha ha, dần dần trẻ sẽ rèn được tính xấu không tin người khác và nói dối.

Trong cuộc sống đô thị hiện nay, những cách đùa cợt con trẻ cụ thể vừa nói ở trên có thể không còn hay dùng nữa, nhưng phương thức tư duy đùa cợt con trẻ của mọi người vẫn rất phổ biến, trong rất nhiều trường hợp trẻ vẫn là đối tượng bị đùa cợt. Nhìn bề ngoài những hành vi đùa cợt này không thô tục, nhưng tính man rợ của nó cũng tương tự như những hành vi đùa cợt nêu trên, đều bao hàm sự không tôn trọng con trẻ, không thấu hiểu tâm lý con trẻ.

Tối ngày 2-1-2008, tôi xem một chương trình trên đài truyền hình Bắc Kinh, mời năm chị em sinh năm từ Hà Bắc đến, bốn gái một trai. Năm em bé mới chỉ bốn, năm tuổi này rất khoẻ mạnh, đáng yêu, đứng trong phòng quay mà không hề rụt rè, sợ hãi, tất cả đều tỏ ra rất hào hứng, lập tức năm bé này đã thu hút sự chú ý của tôi, tôi liền ngồi xuống xem.

Câu hỏi đầu tiên của người dẫn chương trình là “Trong số các bé, bé nào thích mách tội nhất”. Năm đứa trẻ nghe xong câu hỏi này về mặt ngạc nhiên, bắt đầu chỉ linh tinh, sau đó có bé nhìn thấy mọi người chỉ vào ai, bé cũng chỉ theo, cuối cùng thống nhất chỉ vào một bé, lập tức em bé bị coi là người hay mách tội nhất trở nên luống cuống, chắc chắn em cũng biết được rằng tội danh mà mình đang gánh không tốt đẹp gì, trông bé rất ảm ức, thậm chí sợ hãi.

Câu hỏi thứ hai của người dẫn chương trình là “Ai thích đánh người nhất”. Lúc đầu năm đứa trẻ đều chỉ linh tinh, giữa chừng còn tố cáo nhau, cuối cùng lại thống nhất chỉ vào một người, em bé “thích đánh người nhất” đó lập tức tỏ ra rất khó xử.

Câu hỏi thứ ba của người dẫn chương trình là “Ai bị bố đánh nhiều nhất”. Năm em bé vẫn ngần ngại chỉ linh tinh, đến cuối cùng lại tập trung vào một em bé, em bé vừa bị chỉ lập tức không biết phải làm gì, về mặt rất ngượng ngùng.

Người dẫn chương trình và khán giả đều bật cười vì dáng vẻ của các em, chỉ có các em là không cười. Mối quan hệ giữa các em đã bị chia rẽ, trước mặt vẫn vô bá quan bị gắn vào một cái mác xấu nào đó, chúng không còn cảm thấy thoải mái như lúc mới vào trường quay mà tỏ ra căng thẳng, không biết nên làm thế nào.

Tiếp theo, người dẫn chương trình mang ra một chiếc cặp sách rất đẹp, nói chỉ có mỗi chiếc cặp này, hỏi năm em bé xem nên cho ai. Rõ ràng là cả năm em bé đều bị chiếc cặp sách này lôi cuốn, đều tỏ ra muốn có được chiếc cặp sách này. Tuy nhiên, vừa nãy các em đã bị gán mác xấu, các em đều muốn thể hiện tốt, thế là bắt đầu nhường nhau, đều nói để cho người khác, không ai dám nói là cho mình. Chỉ đi chỉ lại, cuối cùng quyết định nhường cho chị cả, được nhận cặp sách, chị cả rất mừng, về thất vọng hiện rõ trên gương mặt của bốn em bé còn lại. Có lẽ cô bé là chị cả cũng cảm thấy có gì không ổn, liền cần môi nhường cho em út, điều này có phần hơi bất ngờ. Đang lúc người dẫn chương trình khen ngợi em, em liền bật khóc, vô cùng hụt hẫng và tím tím. Người dẫn chương trình tỏ vẻ kinh ngạc hỏi bé tại sao lại khóc, bé chỉ khóc mà không nói được gì.

Lúc này đây, cô bé là chị thứ ba lanh lợi, mau mồm mau miệng liền giảng hoà nói: “Chị ấy thấy em năm tốt nên mới khóc”. Khán giả lại một lần nữa cười ồ vì lời “giải thích” của cô bé thứ ba.

Chương trình kéo dài đến khi bé nào khóc cũng đã khóc rồi, nói những lời giả dối cũng đã nói rồi, bé nào cũng thấp thòm bất an. Lúc này người dẫn chương trình mới lấy ra bốn chiếc cặp sách khác, cuối cùng mấy đứa trẻ mới nhòe miệng cười.

Mục đích của chương trình này là gì, dụng ý khi họ đưa ra những câu hỏi đó là gì? Tôi thực sự không thể hiểu. Tôi không xem tiếp nữa mà đi làm việc khác. Nếu không tôi cũng buồn bực muốn khóc.

Viết đến đây, tôi nhớ đến một bài thơ của Đào Hành Tri(1), bài thơ này viết rất hay, khi

đôi mắt với con trẻ, tất cả người lớn đều phải ghi nhớ rằng:
Mọi người đều nói trẻ em nhỏ,
Trẻ em người nhỏ tim không nhỏ.
Nếu anh tưởng rằng trẻ em nhỏ,
Anh sẽ nhỏ hơn cả trẻ em.

Lưu ý đặc biệt

Người lớn cảm thấy những trò này rất thú vị, tưởng rằng chỉ là trêu cho trẻ cuống lên một lúc, khóc một lát, cười xong là hết chuyện. Thực ra những hành vi này sẽ gây tổn thương cho trẻ về mặt tâm lý. Đối với trẻ, những trò đùa này không hề thú vị mà chỉ khiến trẻ cảm thấy bất an và không được tôn trọng, làm tổn thương lòng tự trọng của trẻ, khiến trẻ cảm thấy sợ hãi trong quan hệ xã giao và không tin tưởng vào người khác. Vì thế khi gặp những chuyện này, bố mẹ cần ngăn chặn một cách lịch sự nhưng kiên quyết. Đây không phải là chuyện nhỏ, chuyện liên quan đến con trẻ không có chuyện nhỏ, trong mắt người lớn là chuyện nhỏ, nhưng đối với con trẻ lại là chuyện lớn.

Chơi với trẻ cũng là quá trình giáo dục phẩm chất đạo đức cho trẻ, những đứa trẻ thường xuyên bị đùa cợt sẽ xuất hiện những khiếm khuyết về mặt phẩm chất đạo đức.

(1) Đào Hành Tri (1891-1946): Nhà giáo dục, nhà tư tưởng nổi tiếng của Trung Quốc (ND).

Xoa chỗ đau cho chiếc ghế con

Tốt bụng và độ lượng luôn luôn song hành với nhau, một cô bé biết xoa chỗ đau cho chiếc ghế con, thì sẽ biết thấu hiểu và dành nhiều tình yêu thương hơn cho người khác, gặp phải vấn đề gì không bao giờ nằng nặc giữ ý kiến và lợi ích cho mình. Lối tư duy này không những giúp cô bé cảm thấy vui vẻ trong hiện tại, mà còn đảm bảo cho cô bé suốt đời không phải chịu thiệt thòi.

Thường có tình huống như thế này, em bé đùa nghịch hoặc đang đi, không may vấp vào vật gì đó, đau rồi bật khóc. Để an ủi trẻ, bố mẹ thường vừa dỗ trẻ, vừa cố tình đưa tay đánh “kê gây sự” đó, “trách” nó tại sao lại làm trẻ bị đau, ra vẻ “trả thù” cho trẻ. Sau đó an ủi trẻ nói, chúng mình đã đánh nó rồi, nó không dám động vào con nữa đâu. Có thể lúc này con trẻ được an ủi phần nào, hết khóc và bật cười, bố mẹ cũng cảm thấy rất hài lòng.

Đây là cách làm không hay, là một “hành động trả thù”. Nó dạy cho trẻ khi gặp chuyện gì không vui sẽ trách cứ người khác, dạy cho trẻ tính không biết khoan dung và thích báo thù, không có lợi cho sự phát triển tâm lý của trẻ.

Có thể người lớn sẽ nghĩ, cái bàn làm trẻ vấp ngã, tôi chỉ đánh nó thôi, bàn đâu có biết đau, điều này có sao đâu, tôi có dạy trẻ đánh người đâu. Thực ra, trong mắt con trẻ, vạn vật đều là vật, nói chuyện với một nhành cỏ cũng giống như nói chuyện với người lớn, thái độ với một cái bàn cũng giống như thái độ với người lớn. Có lúc, tình cảm của một bé gái đối với con búp bê mà bé yêu thích không hề thua kém tình cảm mà bé dành cho người chị gái ruột của mình. Con trẻ ngây thơ như một trang giấy trắng, đối với chúng

mọi chuyện đều mới mẻ, mọi sự kinh qua đều là quá trình trải nghiệm và học hỏi. Trong tác phẩm nổi tiếng Emile của mình, khi bàn đến sự hình thành phẩm chất đạo đức của con người, nhà tư tưởng người Pháp Jean-Jacques Rousseau đã cho rằng, những năm tháng đầu đời của con người, tức những cảm tri mà họ tiếp nhận trong khi còn ngây thơ, trong sáng, sẽ ảnh hưởng một cách sâu sắc đến cuộc đời của họ(1). Khi trẻ còn nhỏ, mọi tình tiết trong cuộc sống đều có thể trở thành những sự kiện hàm chứa ý nghĩa giáo dục quan trọng, trong giáo dục trẻ em không có chuyện nhỏ, mỗi chuyện nhỏ đều là “chuyện lớn”, đều có thể phát triển thành một thói quen tốt hoặc đức tính xấu ở trẻ. Bố mẹ cần nhạy bén trong vấn đề này, phải lưu tâm hơn, để những “chuyện nhỏ” gặp phải hàng ngày, đều trở thành mỗi viên gạch mỗi tảng đá xây nên toà nhà tình cảm tư tưởng tuyệt đẹp cho con trẻ.

Khi con còn nhỏ, những chuyện va chạm, vấp ngã sẽ thường xuyên xảy ra, với cô con gái Viên Viên của tôi đương nhiên cũng là như vậy. Một mặt chúng tôi rất chú ý đến sự an toàn của bé, mặt khác khi xảy ra những chuyện như thế, cũng không tỏ ra ngạc nhiên quá mức. Cố gắng nhìn nhận sự việc bằng tâm trạng vui vẻ, thoải mái, để bé cảm nhận được rằng chuyện này rất bình thường, thậm chí có phần thú vị. Nếu động một chút là người lớn tỏ ra hoảng hốt, lo sợ, không những không thể an ủi được con trẻ, mà còn làm cho chúng sợ, ngoài sự đau đớn về thể xác, về mặt tâm lý cũng cảm thấy sợ hãi. Đồng thời chúng tôi còn giáo dục cho con gái biết đối xử tốt với “đối phương”. Ví dụ bé vấp vào chiếc ghế con bị đau, chúng tôi không bao giờ đánh ghế, mà nhẹ nhàng thơm vào

(1) Jean-Jacques Rousseau, Emile, Lý Bình Âu dịch, NXB Giáo dục Nhân dân, tái bản lần thứ nhất tháng 5-2001, tr. 467 (Bản dịch tiếng Việt Jean-Jacques Rousseau, Emile hay là về giáo dục, Lê Hồng Sâm, Trần Quốc Dương dịch, Bùi Văn Nam Sơn giới thiệu, NXB Tri thức, xuất bản tháng 7 -2008, 692 trang).

chỗ đau của bé (nghe nói cái hôn của mẹ có tác dụng làm giảm đau), an ủi bé rằng “Sẽ hết đau ngay thôi, con đừng khóc nữa nhé”. Sau khi đã an ủi được phần nào, cũng sẽ xoa vết đau cho chiếc ghế con giống như xoa cho bé vậy, nói với ghế con rằng “Sẽ hết đau ngay thôi”.

Làm như vậy, không những không để chiếc ghế con đứng ở phía đối chọi với bé, trở thành kẻ xấu “gây hại” cho bé, mà còn có thể coi như bạn bè chia sẻ nỗi đau, đồng thời để bé ý thức được rằng “va chạm” là chuyện của cả hai bên, cần phải thông cảm cho nhau. Khi xoa vết đau cho chiếc ghế con, Viên Viên cũng quên đi cái đau của mình, tinh thần nhanh chóng vui vẻ trở lại.

Do chúng tôi thường xuyên làm như vậy, có lần tôi đưa bé đi chơi, bé chạy, vấp phải mặt đường gồ ghề, ngã xuống, hai tay rớm máu, bật khóc. Tôi vội thơm lên tay bé, thổi nhẹ, sau đó lại lau nước mắt cho bé, và bé không còn khóc nữa. Đang lúc tôi chuẩn bị dắt bé đi, đột nhiên bé ngồi thụp xuống, xoa chỗ đau cho chỗ đất mình vừa vấp, an ủi nói “Sẽ hết đau ngay thôi mà”.

Đồng thời, nếu bé và các bạn nhỏ đều muốn chơi với búp bê, hai bên tranh giành nhau, chúng tôi vừa không yêu cầu bé phải nhường bộ, nhưng cũng không xúi giục bé giành lấy, mà nhanh chóng dùng một đồ vật khác để thu hút sự chú ý của bé và các bạn nhỏ, để bé biết rằng còn nhiều đồ chơi khác thú vị hơn nhiều; hoặc là hướng cho bé và bạn nhỏ khác cùng chơi, cảm nhận được nếu hai bên hợp tác với nhau sẽ rất vui vẻ. Ví dụ nói với trẻ rằng “Chúng mình cùng trang điểm cho búp bê nhé. Tóc của búp bê rối rồi. Nào, bé Triết chải đầu cho búp bê, Đình Đình vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt lau mặt cho búp bê,

Viên Viên đeo cho búp bê cái nơ lên đầu... Này, xem này, ba bạn nhỏ trang điểm cho búp bê đẹp biết bao!”. Người lớn thường xuyên hướng cho trẻ như vậy, đồng thời bố mẹ hàng ngày cũng phải đối xử với trẻ bằng thái độ thân thiện, trong bất cứ chuyện gì đều phải nghĩ cách hiểu con trẻ, không hằn học quát tháo trẻ, trẻ sẽ học được cách hiểu người khác, học được cách hoá giải mâu thuẫn một cách ôn hoà. Đặc biệt là phải học được cách “nhường bộ”. Ngay từ nhỏ Viên Viên đã biết nhường nhịn, mỗi lần xảy ra xung đột, bé luôn luôn nhường nhịn. Sự nhường nhịn này không phải là sự nhún nhường nhát gan, mà là lòng bao dung thực sự của một đứa trẻ, là khả năng đối mặt với sự thiên biến vạn hoá. Khi chơi với các bé khác Viên Viên không bao giờ để xảy ra cãi nhau, bé luôn luôn biết thông qua “biện pháp” để giải quyết vấn đề. Tôi còn nhớ có một lần ở trường mầm non, Viên Viên và mấy bạn nhỏ khác chơi cầu trượt. Bé nào đứng ở vị trí đầu tiên sẽ luôn luôn là người leo lên trước trượt xuống trước, sau đó lại là người đầu tiên chạy đến chân cầu thang của cầu trượt, đợi đến khi người đằng sau trượt hết xuống, xếp hàng sau người thứ nhất rồi lại cùng nhau đi lên. Có thể đột nhiên con trẻ phát hiện ra rằng được làm “người đứng đầu” rất oai phong, nên bắt đầu tranh nhau. Bé trượt sau ra sức chạy về phía cầu thang, nhưng lại rất khó chiếm được vị trí thứ nhất, và thế là các bé bắt đầu xô đẩy nhau, hò hét, tất cả đều tỏ ra không vui. Viên Viên cũng rất muốn làm người trượt xuống đầu tiên, nhưng bé sẽ không thông qua cách hò hét hoặc xô đẩy người khác để chiếm lấy vị trí đầu tiên. Bé để mình trượt bót đi một lượt, chờ bên cầu thang, đợi đến khi các bạn nhỏ khác trượt xuống chạy đến cầu thang, đương nhiên là sẽ phải xếp sau bé. Bé dùng cách bỏ lượt thích đáng, vừa không xảy ra mâu thuẫn với các bạn nhỏ khác, lại vừa giành cho mình cơ hội đứng đầu hàng một lần.

Sự thấu hiểu người khác của Viên Viên còn được thể hiện trên rất nhiều phương diện. Từ nhỏ bé đã thân thiện, gần gũi với mọi thứ xung quanh, tôi và bố Viên Viên đùa đánh vào mông em búp bê một cái bé cũng không cho. Sau khi vào cấp một, quan hệ giữa bé và bạn bè trong lớp cũng rất tốt, mỗi lần lớp bình bầu “Học sinh Ba tốt” (phẩm chất đạo đức tốt, học tập tốt, sức khoẻ tốt), gần như Viên Viên luôn giành được 100% phiếu. Năm bé mới bảy tuổi, con của anh trai tôi - bé Nghị mới bốn tuổi đến nhà tôi ở mấy tháng. Viên Viên luôn luôn đối xử rất tốt với em bé, không để xảy ra mâu thuẫn gì giữa hai chị em(1). Có lần, tôi và Viên Viên đi mua bánh gato mà bé và bé Nghị đều rất thích ăn, chỉ còn lại một ít, cùng lắm chỉ đủ cho hai người ăn. Tôi hỏi bé về nhà có thể nhường cho bà ngoại và em ăn được không, lần này Viên Viên không ăn có được không. Viên Viên đã vui vẻ đồng ý, mặc dù rất muốn ăn, nhưng bé cũng nghĩ được rằng em bé bé như vậy, bà ngoại lại già rồi, cả hai đều cần phải được chăm sóc. Về đến nhà, bé nhất quyết nhường bánh gato cho bà ngoại và em, còn mình nói kiêu gì cũng không chịu ăn. Bà ngoại phải thốt lên rằng con bé này hiểu biết thật.

Trường cấp hai mà Viên Viên học là trường nội trú, hàng ngày đều phát cho học sinh một quả gì đó. Về đến nhà Viên Viên nói với tôi rằng, lúc đầu nếu được chia cho một quả không ngon lắm, bé cảm thấy không vui, nhưng nghĩ nếu quả này không chia cho mình thì sẽ chia cho người khác, kiêu gì cũng phải có một người ăn nó. Nghĩ vậy lại thấy vui, từ đó trở đi bất kể được chia quả như thế nào bé đều không để ý. Lúc nói ra điều này Viên Viên mới mười tuổi.

Viên Viên nghĩ được như vậy, chúng tôi cũng rất mừng. Tốt bụng và độ lượng luôn luôn song hành với nhau, một cô bé biết xoa chỗ đau cho chiếc ghế con, thì sẽ biết thấu hiểu và dành nhiều tình yêu thương hơn cho người khác, gặp phải vấn đề gì không bao giờ nằng nặc giữ ý kiến và lợi ích cho mình. Lối tư duy này không những giúp cô bé cảm

thấy vui vẻ trong hiện tại, mà còn đảm bảo cho cô bé suốt đời không phải chịu thiệt thòi. Thực ra Viên Viên không phải là mẫu người vừa gặp đã cảm thấy dễ gần, cô bé sẽ chào hỏi một cách lịch sự, nhưng không hàn huyên, càng không nói những lời không thật với lòng mình để tạo quan hệ, trong quá trình giao tiếp không bao giờ có hành động lấy lòng để mang lợi cho mình. Điều này thậm chí khiến cho một số người mới gặp cô bé lần đầu cảm thấy có một chút áp lực hoặc không thoải mái, cảm thấy cô bé này quá thờ ơ, không nhiệt tình. Nhưng chỉ cần tiếp xúc nhiều với Viên Viên, sẽ phát hiện ra sự trong sáng, tốt bụng của cô bé. Từ trước đến nay cô bé luôn giữ quan hệ tốt với bạn bè, lên cấp ba, nhà trường công bố danh sách ứng cử viên là “Học sinh Ba tốt” cấp thành phố, tiến hành bỏ phiếu lựa chọn trong cả khối. Viên Viên là một trong số những ứng cử viên đó, có bạn còn đi vận động hành lang kiếm phiếu cho cô bé trong lúc cô bé không hề hay biết. “Kỹ xảo” của Viên Viên trong quá trình quan hệ với mọi người chính là không có kỹ xảo, mọi hành động đều hoàn toàn tự nhiên, cô bé thật lòng thân thiện với người khác, thời gian trôi qua, dần dần người khác cảm nhận được một cách rất tự nhiên, cũng khiến người khác cảm thấy dễ chịu.

Lớp mà Viên Viên học khi lên cấp ba là lớp thực nghiệm đầu tiên, tập trung toàn học sinh giỏi của trường. Thực ra mỗi người bạn trong lớp đều là đối thủ cạnh tranh trong quá trình thi đại học. Hai tháng trước khi thi đại học, trong quá trình ôn thi, Viên Viên tổng kết ra được mấy trang ghi các nhóm từ tiếng Anh cần phải học thuộc. Cô bé cảm thấy cái này rất có ích, nếu giới thiệu cho bạn bè cùng lớp sẽ rất tốt, thế nên đã nhờ tôi in ra và mang ra ngoài photo. Chúng tôi xếp thành từng tập, ghim lại, Viên Viên cho vào túi xách mang đến lớp, phát cho mỗi bạn một tập. Mặc dù là chuyện nhỏ, nhưng cũng có thể thấy sự trong sáng và vô tư của cô bé.

(1) Theo thói quen của người Trung Quốc, mặc dù là con của anh trai, nhưng bé Nghị ít tuổi hơn Viên Viên nên Viên Viên vẫn được gọi là chị, bé Nghị là em (ND).

Triết gia Erich Fromm(1) cho rằng, chủ nghĩa vị kỷ và cô độc là từ đồng nghĩa, và con người không thể thực hiện được mục đích của mình trong bối cảnh cắt đứt mọi mối liên hệ với thế giới bên ngoài. Chỉ khi con người đoàn kết nhất trí, liên hệ mật thiết với đồng bào của mình, mới cảm thấy thỏa mãn và hạnh phúc. Yêu người khác không phải là một hiện tượng vượt lên trên con người, mà là một sự nội tại nào đó nằm trong con người, đồng thời những thứ phát ra từ trái tim là sức mạnh của chính con người. Dựa vào luồng sức mạnh này, con người làm cho mình và thế giới liên hệ được với nhau, đồng thời biến thế giới trở thành thế giới của anh ta một cách thực thụ(1). Vương Tuyên, người phát minh ra kỹ thuật in laser nói rằng: “Người nào mà nghĩ cho người khác nhiều như nghĩ cho mình thì đó là người tốt”. Chúng tôi cũng tin rằng, kỹ xảo làm người tốt nhất mà bố mẹ có thể dạy cho con chính là làm người tốt.

Tiến sĩ giáo dục Lý Khai Phục - học giả đang tập trung nghiên cứu vấn đề giáo dục tư tưởng lành mạnh cho thanh thiếu niên đặc biệt nhấn mạnh đến “lòng thấu hiểu”, tức khả năng thấu hiểu được tinh thần và suy nghĩ của người khác, hiểu được lập trường và sự cảm nhận của người khác, đồng thời đặt mình vào địa vị của người khác để suy nghĩ và giải quyết vấn đề trong quá trình giao tiếp với mọi người(2). Điều này cũng giống với khái niệm “lòng thông cảm” mà nhà giáo dục người Mỹ John Dewey(3) từng nói. John Dewey cho rằng, lòng thông cảm là một phẩm chất tốt, không đơn thuần là một tình cảm. Nó là một trí tưởng tượng cần dày công tu dưỡng, khiến chúng ta nghĩ được đến những công việc chung của nhân loại, chống lại những thứ chia rẽ con người một cách vô

nghĩa(4). Khi những thứ như “lòng thông cảm” hoặc “lòng thấu hiểu” trở thành một phần của bản tính con người, anh ta sẽ không còn tự coi mình là trên hết, không còn nghĩ mình đang đứng trên đầu người khác, không còn sự thù địch bài xích; có sự thấu hiểu, có sự tốt bụng, có sự độ lượng.

“Giáo dục tức là quá trình bồi dưỡng phong cách”. Dạy cho con trẻ biết “xoa chỗ đau cho chiếc ghế con”, nói là một vấn đề kỹ xảo sẽ không chính xác bằng việc coi đó là một quan niệm giáo dục hoặc quan niệm triết học. Bố mẹ nhất thiết phải chú ý đến sự thống nhất hài hòa trong quan niệm giá trị ẩn trong mọi lời nói và hành động của mình, chỉ có những cái trước sau thống nhất, mới có thể ngấm dần, ảnh hưởng dần tới con trẻ, đồng thời ôn định trong trái tim trẻ, trở thành phong cách làm việc của trẻ.

Nếu bình thường trẻ sơ ý bị ngã, bố mẹ áp dụng được một cách rất nhẹ nhàng là “xoa chỗ đau cho chiếc ghế con”; nhưng một ngày nào đó con trẻ không để ý làm vỡ chiếc lọ hoa mà bạn thích, bạn lại không kìm chế được và nổi trận lôi đình với con. Bình thường luôn nói với con trẻ rằng phải thấu hiểu người khác, nhưng khi suy nghĩ của con trẻ không giống với cách nghĩ của bạn, liền mắng là trẻ “không biết nghe lời”, bắt ép trẻ phải nghe lời, chứ không phải là thấu hiểu cảm nhận của trẻ - vậy thì hành vi giáo dục của bạn sẽ không thống nhất nữa, thực ra là bạn đã biến thành bậc phụ huynh không thấu hiểu, không độ lượng, giá trị quan không thống nhất. Giây phút này tinh thần của bạn được thể hiện chân thực biết bao, điều này sẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng trẻ, quan niệm giá trị của trẻ cũng bị bạn đảo lộn, “phong cách” cũng sẽ không thống nhất một cách hoàn chỉnh.

(1) Erich Fromm (1900-1980): Nhà tâm lý học xã hội, nhà phân tâm học, triết gia người Mỹ, người ủng hộ chủ nghĩa xã hội dân chủ (ND).

(1) Erich Fromm, Người vì mình, Tam Liên thư điểm, Tôn Y Y dịch, tháng 11-1988, tr.34.

(2) Lý Khai Phục, Làm chính mình tốt nhất, NXB Nhân dân, tháng 9-2005, tr. 57.

(3) John Dewey (1859-1952): Triết gia, nhà giáo dục học người Mỹ (ND).

(4) John Dewey, Chủ nghĩa dân chủ và giáo dục, Vương Thừa Tự dịch, NXB Giáo dục Nhân dân, tháng 5-2001, tr.133.

Tôi đã từng được gặp một số em bé trong mắt chứa đầy vẻ đối địch, những em bé rất dễ nổi cáu, dễ dàng tấn công người khác. Có một bà mẹ, miệng vừa kêu ca cậu con trai của mình hay đánh bạn, nói “không được đánh bạn”, vừa hậm hực “giáo huấn” chiếc bàn vừa va vào đầu cậu con trai. Nhìn thấy con trai túm đánh bạn nhỏ khác, chị cũng nạt qua loa, thái độ hàm chứa sự dung túng, có thể là sợ con trai bị thiệt; bình thường còn thích đánh đùa bố của đứa trẻ, lấy đó làm niềm vui. Sau khi đi học mẫu giáo, cậu con trai của người mẹ này không chơi được với bạn, thường xuyên đánh bạn, khiến cả cô giáo và bố mẹ các bé khác đều có ý kiến. Có thể tự đáy lòng cậu bé này rất muốn chơi với các bạn nhỏ khác, nhưng trong quá trình chơi lại luôn luôn có ý thức bảo vệ mình, chỉ sợ mình bị người khác bắt nạt, hầu hết là kết thúc cuộc chơi trong sự mâu thuẫn với các bạn. Vì thế cậu bé này rất cô độc. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt vừa cô đơn vừa đối địch đó, tôi luôn cảm thấy lo lắng cho tương lai của cậu.

Tôi cũng từng được gặp không ít người lớn “chưa trưởng thành”, lối tư duy của họ về cơ bản là “chủ nghĩa đơn phương”, mọi cái “lý” đều đứng về phía họ, họ không hề quan tâm đến công việc và sự cảm nhận của người khác, công việc và tâm trạng của mình là điều quan trọng nhất, suy nghĩ của mình là đúng đắn nhất. Trong công việc hàng ngày và

trong cuộc sống, lúc nào cũng tỏ ra hẹp hòi, ích kỷ. Không những khiến người khác không vui, mà còn thường đem lại điều không vui cho mình. Khi họ sốt sắng bảo vệ lợi ích cho mình, một số lợi ích đích thực trong cuộc đời con người lại lặng lẽ trôi mất.

Người tốt bụng mới là người ít có va chạm nhất với thế giới, mới dễ dàng trở thành người hạnh phúc. Những đứa trẻ không khát khe về mặt suy nghĩ, lớn lên sẽ có cách đối nhân xử thế tự nhiên, có mối quan hệ hài hòa với mọi người, sẽ có được nhiều sự giúp đỡ và nhiều cơ hội hơn. Khi “xoa chỗ đau cho chiếc ghế con” trở thành một lối tư duy của con trẻ, trong cuộc sống trẻ sẽ biết thấu hiểu, tốt bụng và được tôn trọng - và những cái mà trẻ lấy được từ cuộc sống, cũng chính là những điều này.

Lưu ý đặc biệt

Khi trẻ còn nhỏ, mọi tình tiết trong cuộc sống đều có thể trở thành sự kiện hàm chứa ý nghĩa giáo dục quan trọng, trong giáo dục trẻ em không có chuyện nhỏ, mỗi chuyện nhỏ đều là “chuyện lớn”, đều có thể phát triển thành một thói quen tốt hoặc đức tính xấu ở trẻ.

Khi trẻ còn nhỏ, những chuyện va chạm, vấp ngã sẽ thường xuyên xảy ra, một mặt bố mẹ cần đặc biệt chú ý đến sự an toàn của trẻ, mặt khác khi xảy ra những chuyện như vậy, cũng không nên tỏ ra ngạc nhiên quá mức. Cố gắng nhìn nhận sự việc bằng tâm trạng vui vẻ, thoải mái, để trẻ cảm nhận được rằng chuyện này rất bình thường, thậm chí có phần thú vị. Nếu động một chút là người lớn tỏ ra hoảng hốt, lo sợ, không những không thể an ủi được con trẻ, mà còn làm cho chúng sợ, ngoài sự đau đớn về thể xác, về mặt tâm lý cũng cảm thấy sợ hãi.

Kỹ xảo làm người tốt nhất mà bố mẹ có thể dạy cho con chính là làm người tốt.

Ông già Noel năm nào cũng đến

Trẻ em không phải sống để “trưởng thành” hoặc “thành công” hay thành tài, mà trước hết trẻ sống vì “tuổi thơ”. Chúng ta cần phải để cho con em mình có được những trải nghiệm làm thiên thần, đừng để chúng sinh ra chỉ được làm người trần mắt thịt không có đôi cánh.

Lễ Giáng sinh là một ngày quan trọng của gia đình tôi, ở đây ngày lễ này không liên quan gì đến tôn giáo, mà chỉ là một ngày “Tết thiếu nhi” khác của Viên Viên.

Ngay từ năm hai tuổi, năm nào Viên Viên cũng nhận được một món quà vào buổi sáng Noel, món quà này được gói trong hộp và bọc giấy rất đẹp, mở ra toàn là những thứ mà Viên Viên thích, lúc thì là đồ ăn, lúc lại là đồ chơi hoặc một cuốn sách. Và những thứ này lại do một cụ già chưa từng gặp mặt nửa đêm lặng lẽ mang đến, điều này khiến Viên Viên cảm thấy vô cùng thần kỳ, vui mừng khôn xiết.

Lần đầu tiên nhận được quà, chúng tôi tìm ảnh ông già Noel trong tờ báo ảnh và tâm thiệp, nói với Viên Viên rằng chính cụ già này đã tặng quà cho con, ông rất quý con, nói từ nay trở đi Noel năm nào cũng sẽ tặng quà cho con. Viên Viên vừa xúc động, vừa có phần lo lắng, hỏi chúng tôi tết Noel năm sau, liệu ông già Noel có quên đến hay không. Chúng tôi nói rằng không, năm nào ông già Noel cũng nhớ tặng quà cho các bạn nhỏ, chắc chắn ông sẽ đến.

Một năm vì có sự mong đợi mà trở nên dài đằng dặc, cuối cùng ông già Noel đã đến, Viên Viên xúc động đến nỗi nói không ngớt lời. Năm nào cô bé cũng đoán năm nay ông già Noel sẽ tặng quà gì cho mình. Cô bé rất muốn có một con búp bê Barbie mặc váy công chúa, không biết trong túi quà của ông già Noel có món quà này hay không.

Cô bé đã nói rất nhiều lần nguyện vọng này, chúng tôi nói với cô bé rằng, ông già Noel đoán được suy nghĩ của các bạn nhỏ, các bé muốn gì ông sẽ tặng cái đó, thử xem ông có đoán được suy nghĩ của con không.

Viên Viên còn lo ngoài trời không có tuyết, cỗ xe trượt tuyết của ông già Noel sẽ đi như thế nào. Chúng tôi nói, nếu không có tuyết, cỗ xe của ông già Noel sẽ bay trên mây và không trung, bảo cô bé không phải lo chuyện này.

Đến giờ đi ngủ, Viên Viên nói cô bé không muốn ngủ, muốn đợi ông già Noel đến. Chúng tôi nói với cô bé rằng ông già Noel sẽ xem bạn nhỏ nào đã ngủ say mới tặng quà cho bạn ấy. Và thế là Viên Viên liền ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng lại không ngủ được, đây là lần đầu tiên vì một chuyện mà cô bé mất ngủ.

Chúng tôi cố gắng không kích thích Viên Viên, bớt nói chuyện với cô bé, để cô bé được yên tĩnh. Đến khi cô bé ngủ thiếp đi, tôi vội lấy ra mấy tờ giấy gói quà đẹp, bọc vào từng gói một, có gói quà còn thắt thêm nơ, sau đó đặt vào chỗ mà vừa tính giắc, mở mắt ra cô bé liền nhìn thấy ngay.

Có thể tưởng tượng ra buổi sáng ngủ dậy nhận được quà Viên Viên sẽ vui như thế nào, đúng là ông già Noel đã đến thật!

Cô bé nóng lòng muốn biết năm nay ông già Noel tặng cho mình những gì, cô bé cầm từng món quà lên, nhưng lại không nỡ xé giấy gói quà ra ngay, đầu tiên là lắc lắc rồi lắng nghe, đoán xem bên trong có cái gì, cũng bảo chúng tôi đoán, sau đó mới rón rén mở quà ra. Dường như cô bé muốn dùng cách này để kéo dài cảm giác thần kỳ.

Từng món quà lần lượt được mở ra, đều là những thứ cô bé thích. Khi con búp bê Barbie mặc váy công chúa xuất hiện, Viên Viên vui không tả xiết. Chắc chắn trái tim nhỏ bé của cô bé đang thán thán phục sự thần kỳ của ông già Noel, chưa từng gặp cô mà biết cô thích nhất cái gì.

Mỗi năm quà mà ông già Noel tặng có đến năm sáu loại, đều phù hợp với sở thích của cô bé, ngoài sự vui mừng, Viên Viên còn kinh ngạc hỏi chúng tôi nhiều lần: “Tại sao ông già Noel lại biết con thích cái này?”. Chúng tôi liền giải thích: “Chắc là lúc con nói với bố mẹ, bị ông già Noel nghe thấy”.

Viên Viên thích buổi sáng Noel hơn cả tối và ông xã thích sáng ngày mừng một Tết. Hồi nhỏ chúng tôi mong nhất là sáng mừng một Tết được mặc quần áo mới, ăn sủi cào, đốt pháo, mẹ mua cho quần áo gì, cho ăn gì, chơi cái gì đều biết từ sớm. Chúng tôi chỉ biết tận hưởng những cái đó. Còn buổi sáng Noel của Viên Viên lại là thời khắc đầy hồi hộp và bất ngờ. Chính vì thế, mấy năm học trường mầm non, Viên Viên đếm từng ngón tay từ đầu năm đến cuối năm, mong chóng đến ngày lễ Noel. Ngày này khiến cô bé cảm thấy phấn chấn và mong chờ hơn rất nhiều so với ngày mừng một tháng sáu và Tết.

Điều khiến Viên Viên cảm thấy rất kỳ lạ một thời gian dài là, tại sao các bạn nhỏ khác ở trường mầm non của cô bé lại không nhận được quà, tại sao ông già Noel lại không tặng quà cho các bạn ấy? Chúng tôi liền nói với cô bé, bố mẹ thường xuyên nói thầm với ông già Noel rằng: “Viên Viên là một cô bé đáng yêu biết bao, hàng năm xin ông đừng quên tặng quà cho cô bé nhé”. Sau đó nói với Viên Viên, con nói với các bạn nhỏ khác, bảo các bạn ấy về nói với bố mẹ mình, đồng thời cũng thường xuyên nói thầm với ông già Noel như vậy, ông già Noel nghe thấy, các bạn ấy cũng sẽ nhận được quà thôi.

Chỉ cần bố mẹ bỏ ra chút suy nghĩ và thời gian, sẽ khiến con trẻ có được sự trải nghiệm đầy thú vị, khiến cuộc sống và thế giới của trẻ tràn ngập màu sắc diệu kỳ. Trẻ em là thiên thần, chỉ trong thế giới của thiên thần, ông già Noel mới tồn tại thực sự; đợi đến khi trẻ trưởng thành, biến thành con người phàm tục, ông già Noel sẽ biến mất và không bao giờ quay trở lại nữa.

Trẻ em không phải sống để “trưởng thành” hoặc “thành công” hay thành tài, mà trước hết trẻ sống vì “tuổi thơ”. Chúng ta cần phải để cho con em mình có được những trải nghiệm làm thiên thần, đừng để chúng sinh ra chỉ được làm người trần mắt thịt không có đôi cánh.

Mỗi lần sau khi ông già Noel đến, tôi và ông xã lại phải suy nghĩ lần sau “ông” nên mang quà gì đến. Chúng tôi lưu tâm đến từng nguyện vọng của con trẻ, để ý xem bé thích gì. Bình thường vào siêu thị hoặc ở nơi nào đó cũng chú ý xem có cái gì có thể làm quà Noel được không, nhìn thấy những thứ thích hợp liền mua ngay. Nhưng mang về đến nhà không để Viên Viên nhìn thấy, đầu tiên là giấu chúng đi. Có lúc Viên Viên muốn mua gì đó, chúng tôi lấy cớ không có thời gian đi ra cửa hàng, liệu có thể đợi đến Tết Dương lịch được nghỉ rồi đi mua hay không; hoặc là lấy cớ một đồ vật gì đó hơi đắt, hay là đèn chỗ khác xem sao, so sánh giá rồi hãy mua. Kết quả chúng tôi chưa kịp mua, ông già Noel đã mang đến tặng rồi.

Trong mắt Viên Viên, chắc chắn ông cụ này rất tuyệt vời, bản lĩnh của ông cũng rất phi thường.

Có một năm trong lúc đang chơi Viên Viên nói rằng búp bê Barbie không có bạn trai, muốn tìm cho búp bê một anh bạn trai. Tôi dẫn Viên Viên đi đến mấy nơi bán đồ chơi, nhưng không tìm được búp bê trai Barbie.

Lễ Noel lại sắp đến, tôi liền mua một con búp bê Barbie gái nhìn trông rất khôi ngô, về đến nhà cắt tóc búp bê ngắn đi, làm một chiếc mũ và một bộ quần áo con trai, đi thêm đôi bốt dài, và thế là búp bê “gái” đã biến thành búp bê “trai”. Đương nhiên, công việc cải tạo này đều làm vào lúc Viên Viên đã ngủ say, cô bé không hề hay biết.

Buổi sáng ngày lễ Noel, khi “bạn trai” của công chúa Barbie xuất hiện, Viên Viên mừng không tả xiết. Cô bé không thể ngờ rằng ông già Noel lại mang đến tặng cái mà mình muốn nhưng không mua được.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc Viên Viên đã phát hiện ra miếng vải may chiếc mũ của “cậu bạn trai” trùng với vải chiếc váy cũ của cô bé, vải may mũ và quần của anh bạn này cũng giống như vải chiếc váy màu nâu mà mẹ vừa may ở cửa hàng may. Tôi cũng giả vờ kinh ngạc nói: “Ừ nhỉ, tại sao lại trùng hợp như vậy nhỉ”.

Tôi biết ngày càng có nhiều đầu mối tiết lộ cho cô bé biết ông già Noel là ai, nhưng không sao cả, để cô bé biết khi cần phải biết.

Trên thực tế, khi đã lớn hơn một chút, Viên Viên bắt đầu nghi ngờ về độ chân thực của ông già Noel.

Năm Viên Viên học lớp mẫu giáo lớn, sau khi nhận được quà lại hào hứng đi hỏi các bạn nhỏ khác có nhận được quà hay không. Cô bé thấy rất lạ tại sao mình đã dạy các bạn khác về nhà nói với bố mẹ, để bố mẹ họ cũng thường xuyên nói thăm với ông già Noel, tại sao ông già Noel vẫn không chịu tặng quà cho các bạn. Kết quả là cô giáo ở trường mầm non nói với cô bé rằng: “Không có ông già Noel đâu, đó là do mẹ con lừa con”. Viên Viên nói: “Không phải, mẹ con chưa bao giờ lừa con!”. Về đến nhà cô bé vẫn còn ám ức, hỏi tôi rốt cục là có ông già Noel hay không, tôi nói có chứ, không phải năm nào ông cũng đến tặng quà cho con đó sao, làm sao mẹ và bố có thể đi mua quà vào lúc nửa

đêm được.

Tuổi thơ của một con người thật ngắn ngủi biết bao, tôi muốn kéo dài niềm vui cho cô bé biết bao, không muốn để cô bé mất đi thế giới cổ tích sớm như vậy.

Mặc dù Viên Viên đã chứng thực được qua tôi và có phần yên tâm, nhưng thực tế là từ lúc đó, có lẽ cô bé đã bắt đầu nghi ngờ về chuyện này. Sau đó có gắng hỏi thêm vài lần nữa, chúng tôi nghĩ đủ mọi cách để giấu. Đợi đến khi cô bé vào cấp một, có thể cũng đã ý thức được ông già Noel là hư cấu, nên cũng không hỏi ông già Noel có hay không nữa.

Từ đó trở đi, chúng tôi cũng dần dần lơ là cảnh giác, nói chuyện cũng tùy ý hơn. Còn nhớ khi Viên Viên học lớp hai, lễ Noel nhận được một con búp bê mặc quần áo cung đình rất đẹp, tôi thấy cô bé rất thích, liền đặc ý nói: Con búp bê đẹp như thế này mới có tám mươi nhân dân tệ, con búp bê trong siêu thị không đẹp bằng con này mà bán một trăm hai mươi nhân dân tệ, xem ra đồ trong tiệm nhỏ lại rẻ hơn.

Đột nhiên tôi mới sực nhớ ra rằng mình đã nói hớ, nên hơi ngại ngùng. Viên Viên không vạch trần sự thật, mà chỉ cười nói: “Ông già Noel còn đi các cửa hàng để so sánh giá nữa đấy”.

Kỷ tích trong lễ Giáng sinh xảy ra như thế nào, mặc dù sau này Viên Viên đã biết rất rõ, chúng tôi cũng không nói thẳng với nhau về chuyện này. “Ông già Noel” là niềm vui chung của chúng tôi, là giấc mơ chung của chúng tôi, vì thế nó là điều bí mật mà chúng tôi cùng phải bảo vệ.

Năm Viên Viên chín tuổi, vào kỳ nghỉ tôi đưa cô bé về nhà bà ngoại. Một hôm buổi sáng tôi đang gội đầu trong nhà tắm, nghe thấy Viên Viên cầm cái gì đó nói với bà ngoại: “Đây là quà ông già Noel tặng cháu”. Bà ngoại liền trêu: “Ông già Noel này năm nào cũng tặng quà cho cháu, rốt cục ông ấy ở đâu nhỉ?”. Viên Viên ngập ngừng rồi nói: “Ông ấy đang gội đầu trong nhà tắm ạ”. Mọi người trong nhà đều ồ lên cười.

Con trẻ sẽ trưởng thành, cổ tích rồi sẽ biến mất. Mặc dù ông già Noel đã dần dần trôi qua cùng với tuổi thơ, nhưng chúng tôi vẫn muốn kéo dài niềm vui này.

Mấy năm học cấp hai, Viên Viên ngày càng chín chắn, lễ Giáng sinh hàng năm, chúng tôi vẫn tặng cho cô bé một vài món quà. Đương nhiên không thể là những đồ “trẻ con” như hồi còn nhỏ, mà bắt đầu tặng những món quà “cao cấp” hơn, ví dụ máy nghe đĩa CD, quần áo. Vẫn quen gọi những thứ này là “quà ông già Noel tặng”. Nếu ngày lễ Noel không rơi vào ngày cuối tuần, chúng tôi sẽ đổi “buổi sáng lễ Noel” vào ngày cuối tuần gần đó nhất, chỉ đưa lên trước chứ không đẩy xuống sau, cho dù thế nào, hàng năm đều phải cho con có được những giây phút hồi hộp, bất ngờ.

Ý nghĩa của việc “mỗi năm ông già Noel” đến không nằm ở món quà, mà nằm ở sự bất ngờ này, bất ngờ là sự tận hưởng có giá trị lớn hơn.

Trong mười mấy năm, chỉ có một lần, hình như khi Viên Viên đang học lớp sáu, giai đoạn đó tôi và bố Viên Viên rất bận, không kịp mua quà cho cô bé, cuối tuần đưa Viên Viên đi chơi, đồng thời cho cô bé một ít tiền, để cô bé mua quà cho mình thay ông già Noel. Mặc dù vẫn có quà, sau này lớn lên Viên Viên nhớ lại rằng, đó là tết Noel mà cô bé cảm thấy tẻ nhạt nhất. Mặc dù cùng là bỏ ra một số tiền, mua một món quà, phương thức không giống nhau, niềm vui đem lại cũng không giống nhau.

Hồi còn nhỏ Viên Viên thường kể cho chúng tôi nghe cô bé đã mơ thấy những gì, giấc mơ của cô bé đều như chuyện cổ tích, rất đẹp, tôi thấy hối hận vì không ghi lại. Những giấc mơ đẹp đó một mặt bắt nguồn từ những câu chuyện cổ tích mà Viên Viên đọc trong sách, mặt khác cũng có thể là do ông già Noel mang đến. Một đứa trẻ thường xuyên có những giấc mơ đẹp, tuổi thơ của bé chắc chắn rất hạnh phúc.

Mỗi năm đều có ông già Noel đến, không những giúp cho tuổi thơ của Viên Viên trôi qua đầy đáng nhớ, đồng thời cũng khiến Viên Viên cảm nhận được một cách sâu sắc hơn tình yêu của bố mẹ, dạy cho cô bé biết cách làm thế nào để có thể đem lại niềm vui và sự bất ngờ cho người khác. Khi bạn thân của Viên Viên có sinh nhật, cô bé luôn luôn lựa chọn quà tặng rất cẩn thận. Thỉnh thoảng Viên Viên cũng tạo ra sự lãng mạn, tặng cho tôi và bố cô bé những điều bất ngờ.

Năm tôi sinh nhật bốn mươi tuổi, buổi sáng đi học Viên Viên nói hôm nay không muốn đi xe đạp đi học, muốn đi xe bus, lúc đó chúng tôi không hiểu ý, thấy đi xe bus vừa mất thời gian lại vừa mất sức, việc gì phải làm khổ mình. Kết quả là tối hôm đó tan học về, cô bé mang về một bó hoa phăng rất to. Hóa ra là chiếc xe đạp của cô bé không có giỏ, đi xe bus là để ôm hoa tiện hơn. Hôm đó tôi và ông xã đã quên ngày sinh nhật, may mà có Viên Viên nhắc.

Sau khi vào đại học, tôi hỏi Viên Viên có còn thích nhận quà Noel nữa không, cô bé trả lời là có. Tôi hỏi đến bao giờ thì không muốn nhận nữa, Viên Viên trả lời “mười tám tuổi”. Chúng tôi đều cười. Xem ra, ông già Noel phải từ Bắc Cực lặn lội về đây hết chuyến này đến chuyến khác.

Lưu ý đặc biệt

Chỉ cần bố mẹ bỏ ra chút suy nghĩ và thời gian, sẽ khiến con trẻ có được sự trải nghiệm đầy thú vị, khiến cuộc sống và thế giới của trẻ tràn ngập màu sắc diệu kỳ. Trẻ em là thiên thần, chỉ trong thế giới của thiên thần, ông già Noel mới tồn tại đích thực; đợi đến khi trẻ trưởng thành, biến thành con người phàm tục, ông già Noel sẽ biến mất và không bao giờ quay trở lại nữa.

Ý nghĩa của việc “mỗi năm ông già Noel đến” không nằm ở món quà, mà nằm ở sự bất ngờ này, bất ngờ là sự tận hưởng có giá trị lớn hơn.

Lớn lên sẽ kết hôn với Mã Hiểu Phi

Con người rất dễ bị ám thị. Nếu một người luôn được người khác ám thị rằng mình có phẩm chất đạo đức tốt, tốt bụng thân thiện, anh ta sẽ dần dần sinh ra ý thức tự khẳng định mình, phẩm chất đạo đức của anh ta sẽ phát triển theo hướng lành mạnh. Nếu một người luôn bị ám thị rằng bản thân có vấn đề gì đó, anh ta sẽ không ngừng tự phủ định mình, dần dần mất đi sự tự tin, trượt theo hướng tiêu cực.

Hồi Viên Viên đi học mẫu giáo, trong lớp có một cậu bé tên là Mã Hiểu Phi, hai bạn nhỏ rất hợp nhau, thường xuyên chơi cùng nhau. Một hôm tôi đến trường đón Viên Viên, trên đường về nhà, cô bé rất hào hứng nói: “Mẹ ơi, con thích nhất là chơi với Mã Hiểu Phi, lớn lên con sẽ kết hôn với Mã Hiểu Phi!”. Tôi cười, nói được. Thấy tôi đồng ý, Viên Viên rất phấn khởi, nhưng rồi lại tỏ ra lo lắng: “Không biết bố có đồng ý hay không?”. Tôi nói con về hỏi bố xem.

Về đến nhà đáng lẽ Viên Viên cũng sốt ruột đợi bố về để hỏi “chuyện trăm năm” này, kết quả mãi chơi nên quên mất, mãi cho đến mấy hôm sau bố đi đón cô bé, trên đường về nhà mới chợt nhớ ra. Lúc đó ông xã cũng rất thoải mái nói “được”, đồng ý. Vừa bước vào

cửa, Viên Viên liền nói ngay với tôi: “Mẹ ơi, bố con cũng đồng ý cho con sau khi lớn lên sẽ kết hôn với Mã Hiểu Phi rồi!”. Tôi vui vẻ đáp: “Thật à, thế thì tốt quá rồi!”.

Lúc này Viên Viên lại có phần lo lắng, “Nếu chúng con đi học rồi, không học cùng trường, sau này không quen nhau nữa thì làm thế nào?”. Nghe Viên Viên nói như vậy, tôi và ông xã cũng làm ra vẻ rầu rĩ nói, đúng vậy, phải làm thế nào nhỉ? Con thử nghĩ cách nào đó xem sao. Viên Viên nghĩ một lát, đột nhiên nảy ra một ý định, “Đúng rồi, con lớn lên, gặp bạn trai nào con sẽ hỏi, cậu là Mã Hiểu Phi có đúng không, thế là sẽ biết ngay thôi!”. Nghe vậy, chúng tôi cũng tỏ ra phần khởi, đúng vậy, như thế sẽ biết ngay cậu ấy có phải là Mã Hiểu Phi hay không. Hóa ra lại đơn giản như vậy!

Vấn đề khó này đã được giải quyết, cả nhà tôi bắt đầu vui vẻ ăn cơm.

Sau đó tôi có nghe cô giáo lớp Viên Viên nói, Viên Viên và Mã Hiểu Phi là hai em bé rất hiểu biết, không bao giờ đánh bạn, cũng không giành đồ chơi của bạn, đều rất thích kể chuyện, hai bạn chơi với nhau không bao giờ để xảy ra mâu thuẫn. Xem ra trong trường mầm non cũng có chuyện “hợp nhau”.

Đến khi vào cấp một, cậu bé này và Viên Viên học cùng trường nhưng không cùng lớp. Đặc điểm của học sinh cấp một là con trai con gái không thích nhau, thường là con trai chơi với con trai, con gái chơi với con gái. Viên Viên có mấy cô bạn gái chơi rất thân, chỉ cần có thời gian là mấy bạn nhỏ lại tụ tập với nhau. Một lần tôi và bố Viên Viên nhắc đến Mã Hiểu Phi, hỏi cô bé, hiện giờ con có còn chơi với Mã Hiểu Phi nữa không, lớn lên có còn muốn kết hôn với Mã Hiểu Phi nữa không. Viên Viên nói bạn ấy là con trai, con không thích chơi với bạn ấy, không học cùng lớp, cũng không gặp. Chúng tôi liền trêu, “Thế con không sợ lớn lên không quen bạn ấy nữa à?”. Viên Viên nói không lo. Xem ra cô bé đã “thay lòng”, từ đó trở đi quên hẳn Mã Hiểu Phi.

Sau khi lên cấp hai, Viên Viên bước vào giai đoạn “dậy thì” về mặt tâm sinh lý, lúc này, với vai trò là bậc làm bố làm mẹ, chúng tôi mới thực sự bắt đầu quan sát thái độ quan hệ với bạn khác giới của Viên Viên. Cô bé cũng kể cho tôi nghe một số chuyện về bạn trai và bạn gái trong trường lấy lòng nhau, ví dụ một cậu bé nhà rất giàu nói với một cô bé cùng lớp Viên Viên rằng, nếu bạn yêu tớ, tớ sẽ mua cho bạn món đồ trang sức trị giá sáu mươi nghìn tệ. Chúng tôi nghe xong, cũng không chê hay hạ thấp những chuyện này, chỉ cười, nói cậu bé này ngây thơ, đáng yêu thật. Nhà tôi thỉnh thoảng cũng có điện thoại của các bạn trai gọi đến, khi gặp phải những cú điện thoại như vậy, chúng tôi rất tự nhiên gọi Viên Viên ra nghe máy, giống như khi bạn gái của Viên Viên gọi điện đến cho cô bé, sau đó chúng tôi sẽ tránh đi, để con gái được nói chuyện thoải mái. Có một lần tôi còn nhặt được một tờ giấy dưới gầm bàn học của Viên Viên, có thể là cuộc trao đổi bằng bút giữa cô bé và một cô bạn gái khác trong giờ học, hai người nhiệt tình thảo luận về mấy cậu bạn trai trong lớp, có thể nhận ra chúng bắt đầu có thiện cảm mơ hồ với một số bạn trai. Tôi cười, giấu tờ giấy này đi, đợi sau này Viên Viên lớn lên sẽ trả lại cho cô bé.

Mỗi người bố người mẹ đều từng trải qua tuổi dậy thì, nhớ lại thời kỳ chúng ta là những thiếu nam, thiếu nữ, sẽ thấy sự nảy sinh tình cảm này ở học sinh trung học là bình thường biết bao. Vì thế, khi con em chúng ta ở giai đoạn phát triển tình cảm, tại sao lại không thể thấu hiểu chúng hơn?

Thỉnh thoảng Viên Viên nhận được điện thoại của một cậu bạn nào đó, sẽ nói chuyện rất lâu, lúc đặt máy xuống, cô bé tỏ ra như có tâm trạng gì đó. Tôi sẽ lựa chọn một thời gian và địa điểm thích hợp, giả vờ vô tình kéo câu chuyện về chủ đề này, nói với Viên Viên rằng, con trai và con gái sau khi bước vào tuổi dậy thì sẽ có thiện cảm với bạn khác giới,

mong muốn được tiếp xúc với bạn khác giới, đây là điều bình thường, cũng là điều rất đẹp. Nếu không có thì lại là không bình thường.

Mục đích tôi nói như vậy là để xóa đi sự bất an trong lòng Viên Viên, để cô bé biết rằng hóa ra có thiện cảm với bạn trai, hoặc người khác có thiện cảm với mình đều là lành mạnh, bình thường.

Bất an và tự trách là điều mà mỗi đứa trẻ có thiện cảm với bạn khác giới trong độ tuổi dậy thì đều sẽ có, thậm chí có nhiều đứa trẻ còn cảm thấy mình là người có tội. Cảm giác này không những sẽ không khiến trẻ mất đi hứng thú đối với bạn khác giới, mà còn kích thích phát triển. Trước sức ép của phụ huynh và nhà trường, cảm thấy thích bạn khác giới là không trong sáng, không đạo đức, bên ngoài chúng sẽ có những hành động bướng bỉnh, không nghe lời bố mẹ, nhưng trong lòng lại bàng hoàng, ngơ ngác, tự khinh bỉ mình. Chỉ khi con trẻ biết tự tôn trọng mình, tự yêu thương mình, cảm thấy bình thản, tự nhiên khi chơi với bạn khác giới trong tuổi dậy thì, mới có thể cảm thấy tự tin và lý trí, mới hành động một cách đoan trang, tự nhiên, mới có được sức mạnh tự làm chủ mình.

Tôi có quen với một bậc phụ huynh, con gái của chị ấy học lớp tám, rất xinh xắn, thành tích học tập cũng không tồi, chị rất sợ con gái yêu sớm, ảnh hưởng đến học hành, từ khi con lên lớp bảy chị bắt đầu kiểm soát con chặt chẽ. Nhà chị cần có điện thoại của con trai gọi đến, chị nhất định phải hỏi qua tình hình. Con gái đi học về hơi muộn một chút, chị liền tra hỏi không ngừng, lại còn gọi điện cho cô giáo kiểm chứng xem con gái có nói thật hay không. Vì chuyện này mà quan hệ giữa mẹ và con gái rất căng thẳng.

Để kiểm soát hành động của cô con gái, và cũng vì sự an toàn của con, bậc phụ huynh này đã mua cho con mình một chiếc điện thoại di động, kết quả là có một lần chị xem trộm điện thoại của con, phát hiện thấy cô bé và mấy cậu bạn trai xung anh xung em với nhau, chị giận lắm, tịch thu điện thoại luôn. Con gái lại có cách khác, hôm sau mượn bạn điện thoại di động mang về nhà dùng. Chị lại tịch thu chiếc điện thoại đi mượn, sau khi tan học cô con gái liền dùng một chiếc điện thoại có số lạ nhắn tin nói rằng mình rất bực mình, tối không về nhà nữa, nói xong liền tắt máy ngay. Chị không tìm được con, như người ngồi trên chảo lửa. Sáng sớm hôm sau liền đến trường con gái, đứng ở cổng đợi con và gặp được con, không tra hỏi được chuyện tối qua con đi đâu. Bực quá người mẹ này liền tìm đến cô giáo chủ nhiệm, kể cho cô giáo chủ nhiệm nghe chuyện con gái cả đêm không về nhà. Cô giáo chủ nhiệm lại chạy đi báo cáo với ban giám hiệu, ban giám hiệu liền lập tức triệu tập cuộc họp với cô chủ nhiệm các lớp, tuyên bố một nữ sinh lớp tám của trường ta qua đêm ở bên ngoài, yêu cầu các lớp tăng cường giáo dục học sinh.

Sau đó qua “xét hỏi” và điều tra được biết, cô bé này dối mẹ nên ra hàng Internet chơi một đêm, muốn dọa mẹ một trận, không có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng ngày hôm sau cô bé đến trường, mọi thứ đều thay đổi, tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ, dường như đêm hôm đó cô đã làm một chuyện rất kinh khủng. Mẹ cô thấy hối hận vì đã làm to chuyện, nhưng đã không thể níu kéo được nữa. Trước sức ép lớn, cuối cùng cô bé buộc phải chuyển trường.

Đến trường mới, mẹ cô bé đưa ra yêu cầu không được chơi với các bạn trai. Nhưng sau khi chuyển sang trường mới, cô bé rất khó hòa đồng với các bạn mới, không có bạn bè, học hành bê trễ. Đúng lúc đó có một anh bạn lớp trên đến bắt chuyện với cô, thế là cô đã “yêu” anh chàng này thật, cuối cùng đến mức bỏ nhà ra đi. Lúc này, cuối cùng người mẹ mới phát hiện ra rằng, ngoài sự buồn rầu thất vọng, mình đã bó tay hết cách.

Từ ví dụ này chúng ta có thể thấy, trong các vấn đề như “yêu sớm” của con trẻ, thực tế là

bố mẹ có hai chức năng, một là khuyên nhủ xoa dịu tình hình, hai là kích thích làm to chuyện. Tất cả các phụ huynh đều mong muốn đạt được hiệu quả đầu tiên, tuy nhiên đáng tiếc là trong thực tế rất nhiều bậc phụ huynh đã biến sự việc thành kết quả thứ hai. Họ muốn ngăn con cái yêu sớm, nhưng lại dùng phương pháp sai lầm đẩy con một cái, khiến con tự rơi vào vòng xoáy. “Biện pháp hiệu quả nhất làm dao động ý chí của trẻ là gọi lên ý thức có tội của chúng”(1), ở đây sai lầm lớn nhất của phụ huynh là dùng quan niệm tầm thường của người lớn để bôi nhọ những hành vi vốn là bình thường của con trẻ, khiến con trẻ cảm thấy mình có tội, về mặt khách quan là đẩy con trẻ xuống vực thẳm và không thể tự mình thoát ra.

Tôi đã từng nhận được một tin nhắn của một người mẹ, nói cô con gái đang học lớp chín của chị “đã có bạn trai”, hỏi tôi nên xử lý như thế nào. Tôi lập tức gọi điện lại, hỏi “đã có bạn trai” là thế nào.

Hóa ra, một cậu bạn cùng khoá nhưng khác lớp của con gái chị thường xuyên tìm đến chỗ con gái chị để nói chuyện trong giờ giải lao, đến sinh nhật, con gái chị rủ mấy người bạn đến cửa hàng McDonald, cũng gọi cả cậu bạn này đi, cậu bạn cũng tặng cho con gái chị một món quà, thỉnh thoảng chúng còn nhắn tin cho nhau. Sau khi xem trộm được tin nhắn của con gái, chị phát hiện ra rằng tin nhắn cho cậu bạn này là nhiều nhất, một số câu lại có phần mờ ám, dường như hai bên có thiện cảm với nhau.

(1) Erich Fromm, Người vì mình, Tôn Y Y dịch, Tam Liên thư điểm, tháng 11-1988, tr.149.

Tôi nói với người mẹ này rằng, trong lời nói của chúng ta, “bạn trai” có hàm nghĩa riêng, với những chuyện như thế, làm sao chị lại có thể gọi cậu bạn trai đó là “bạn trai” của con gái chị được. Thực ra con trẻ không có chuyện gì đâu, là do chị dùng cách lý giải của mình áp đặt cho mỗi giao lưu của con trẻ.

Đương nhiên tôi cũng hiểu được nỗi lo lắng của người mẹ này, chị sợ nếu như không quản, cô con gái và cậu bạn này phát triển quan hệ và “yêu” thật, ảnh hưởng đến học hành. Tôi nói với chị rằng, cần phải quản, nhưng đừng quản linh tinh, trước hết phải xóa đi vết nhơ thế tục trong lòng mình, sau đó hãy quản con. Sau đó theo lời gợi ý của tôi, người mẹ này đã nói chuyện với con gái và đạt được kết quả rất tốt.

Chị ấy đã nói chuyện với con gái như thế này.

Trước hết khẳng định với con gái rằng, ở độ tuổi này của con, có thiện cảm với bạn khác giới là điều rất bình thường, có thể thấy sự phát triển về tâm lý và sinh lý của con rất đồng bộ, rất khỏe mạnh. Ngoài ra, có bạn trai thích con, cho thấy con là một cô gái đáng yêu. Con có thiện cảm với bạn trai, chứng tỏ con cũng là một người biết thương thức người khác.

Tiếp theo chị nói với con rằng, học sinh cấp hai có thiện cảm với bạn khác giới, đây mới chỉ là vừa mới bắt đầu, là một cô gái đáng yêu, trong tương lai con sẽ còn được gặp rất nhiều người yêu quý con, chúng ta đều phải cảm kích họ. Đồng thời, con cũng sẽ được gặp rất nhiều bạn trai đáng để chúng ta phải yêu quý, họ đều có những ưu điểm khác nhau.

Cuối cùng chị nói với con gái rằng, chỉ người nào đáng yêu mới đáng để cho người khác yêu quý. Nếu một bạn học không giỏi, khí chất không có gì nổi bật, năng lực bình thường thì làm sao có thể khiến người khác có thiện cảm đặc biệt với anh ấy/cô ấy được. Đối với học sinh cấp hai, điều quan trọng nhất là học tập, khí chất và năng lực được xây dựng

trên cơ sở học thức. Chỉ khi học hành chăm chỉ, mới có thể càng ngày càng đáng yêu, được người khác yêu quý, đồng thời mình cũng mới có thể dần dần học được cách yêu quý người khác.

Sau đó người mẹ này gọi điện thoại cho tôi, kể chị đã nói chuyện với con gái như vậy, con gái chị rất mừng. Từ đó trở đi, con gái chị còn thường xuyên kể cho mẹ nghe ai viết giấy gì hoặc nhắn tin cho ai, cô bé cảm thấy ai dễ thương. Còn về cậu bạn đó, vẫn chơi với nhau, nhưng rất bình thường, không khác gì so với bạn bè khác. Người mẹ này ngộ ra được một điều: Chỉ cần nội tâm người lớn trong sáng, nội tâm của con trẻ cũng sẽ rất trong sáng.

Thực ra trong bài viết này tôi muốn nói rằng, cái chính không phải là giáo dục tình yêu như thế nào, mà là người lớn nên nhìn nhận con trẻ bằng ánh mắt trong sáng như thế nào, hiểu con trẻ bằng niềm tin lành mạnh như thế nào. Không ít trẻ em có phẩm chất đạo đức kém, một trong những nguyên nhân quan trọng là chúng không ngừng bị “lối tư duy rác rưởi” của người lớn xâm hại. Lối tư duy rác rưởi này giống như một số doanh nghiệp chỉ chú trọng đến sản xuất, mặc sức xả khí độc và nước thải gây ô nhiễm ra môi trường, dần dần làm ô nhiễm bầu trời và mảnh đất vốn rất trong sáng của trẻ, kết quả là tính phá hoại đã lấn chiếm hoàn toàn tính sản xuất. Không chỉ trong vấn đề yêu sớm, lối tư duy rác rưởi trong các phương diện khác cũng sẽ khiến tư duy của trẻ bị biến dị.

Ví dụ có một vị phụ huynh, ngay từ khi còn rất nhỏ đã quản lý con rất chặt trong vấn đề tiền bạc, đề phòng cậu con trai như đề phòng kẻ trộm. Trong ý thức của chị, dường như chỉ cần có cơ hội, cậu con sẽ tất mắt lấy tiền. Vì vậy ở nhà chị giấu tiền vào một chỗ rất kín, không để cho con biết; và khi con đi học cần mua cái gì, chị luôn hỏi bằng giọng nghi ngờ: “Cái đó nhiều tiền như thế ư, con phải nói thật đó nhé”. Kể cả đã được chị đồng ý, cậu con cầm túi của chị lên lấy tiền, chị cũng phải nói: “Nào, để mẹ xem xem con có lấy thừa hay không, không được lấy thừa đâu đấy”. Trước sự không tin tưởng và giám sát chặt chẽ của người mẹ, cậu con trai của chị có hứng thú và rèn được khả năng chống giám sát. Sau khi lên cấp hai, cậu con trai này bắt đầu lấy trộm tiền của nhà. Có một lần đi cùng với bố ra máy ATM rút tiền, lúc bố bấm password, cậu ta đã nhớ được, sau đó lấy trộm thẻ của bố, một tháng chia làm bốn lần rút ra hai nghìn tệ, tiêu xài hết sạch. Mỗi lần xảy ra chuyện ăn trộm tiền, ngoài việc đánh cho cậu con trai một trận nhừ tử, phụ huynh chỉ còn biết ngửa mặt lên trời than thở rằng, tại sao mình lại sinh ra một đứa con kém cỏi như vậy. Bố mẹ thực sự không thể hiểu nổi, từ xưa đến giờ luôn đề phòng con giờ trở xấu trong chuyện tiền bạc, sợ cậu hư hỏng, tại sao cậu lại trở nên tồi tệ đúng theo chiều hướng đó?

Một ví dụ khác trái ngược với ví dụ trên là chuyện mà một người bạn thân của tôi kể cho tôi nghe.

Cậu con trai học lớp ba của chị vì một nguyên nhân nào đó mà không tham gia được kỳ thi giữa kỳ của trường, để bù cho con kỳ thi này, chị liền đến trường tìm đề thi giữa kỳ của các môn, về nhà bảo con làm bài theo thời gian như trường quy định.

Lúc đưa đề thi cho con chị cũng hơi do dự, nghĩ nên để con tự bấm thời gian hay là để chị giám sát; đồng thời chị còn nghĩ rằng, có nên thu hết sách vở trong phòng con đi không, đề phòng cậu xem trộm. Bình thường thành tích học tập của con chị không cao lắm, chắc chắn sẽ có một số câu không làm được, vậy thì liệu cậu có xem trộm đáp án trong sách hay không?

Chị nghĩ một lát rồi quyết định sẽ tin tưởng con trai, chị nói với con rằng, con tự bấm

thời gian, hết giờ không được làm nữa. Rồi chị không nói gì thêm mà đóng cửa đi ra. Một điều khiến chị rất mừng là, cậu bé học lớp ba này hiểu được thi là phải như thế nào, cậu hoàn toàn dựa theo quy trình thi của trường để quản lý mình, hết thời gian không làm thêm bài nữa. Và cậu cũng không hề biết có chuyện “quay cóp”, qua quan sát mẹ cậu bé biết được rằng, khi gặp phải câu không làm được, cậu cũng không nảy ra ý định lén giờ sách ra xem. Bất giác chị phải than lên rằng: Hóa ra con trẻ trong sáng như vậy! Chị thấy may vì sự lựa chọn của mình lúc đó, thấy may vì mình không gieo rắc vào đầu con trẻ những khái niệm xấu này: Thi có thể xem trộm sách, con không đáng được tin tưởng.

Con người rất dễ bị ám thị, kể cả là người lớn. Nếu một người luôn được người khác ám thị rằng mình có phẩm chất đạo đức tốt, tốt bụng thân thiện, anh ta sẽ dần dần sinh ra ý thức tự khẳng định mình, phẩm chất đạo đức của anh ta sẽ phát triển theo hướng lành mạnh. Nếu một người luôn bị ám thị rằng bản thân có vấn đề gì đó, anh ta sẽ không ngừng tự phủ định mình, dần dần mất đi sự tự tin, trượt theo hướng tiêu cực.

Có người nghiên cứu và phát hiện ra rằng, thậm chí dưới sự ám thị liên tục của người khác, diện mạo bên ngoài của một người cũng sẽ bị thay đổi. Người có tướng mạo bình thường, trước ánh mắt tán dương sẽ trở nên rạng ngời, tràn đầy sức sống. Người có các nét xinh xắn, trước ánh mắt đầy miệt thị, cũng sẽ trở nên khô khan, ngờ nghệch. Bố mẹ đối xử với con cái bằng suy nghĩ lành mạnh, mới có thể giúp cho con cái được trưởng thành một cách lành mạnh.

Tôi đã từng đọc một câu chuyện ngụ ngôn. Trong cuộc nói chuyện với thiền sư Phật Ấn(1), Tô Đông Pha(2) mới hỏi rằng, ngài thấy dáng ngồi của tôi thế nào? Phật Ấn trả lời tôi thấy dáng ngồi của ngài rất giống Phật tổ. Tô Đông Pha rất mừng. Tiếp theo đó ông mới cười ranh mãnh nói, tôi thấy dáng ngồi của sư phụ giống như một đồng phân bò. Phật Ấn nghe xong không giận cũng không phản bác, chỉ mỉm cười. Tô Đông Pha tưởng mình đã thắng Phật Ấn, về đến nhà liền dương dương tự đắc kể chuyện cho em gái nghe. Em gái Tô Đông Pha nói, anh à, anh thua đậm quá. Trong lòng đại sư Phật Ấn có Phật tổ Như Lai, vì thế nhìn anh mới giống Phật tổ; còn trong lòng anh chỉ có đồng phân bò, nên nhìn người khác cũng thấy giống đồng phân bò.

Bố mẹ không bao giờ nên nhìn con trẻ bằng ánh mắt có chứa đồng phân bò. Nếu lời nói của bố mẹ không ngừng gieo rắc cho con trẻ những ám thị tiêu cực, không những sẽ phá vỡ sự trong sáng trong nội tâm của trẻ, mà còn có thể bóp méo phẩm chất đạo đức của trẻ. Bố mẹ cần phải biết rằng, con trẻ không có công lực và sự điềm đạm như thiền sư Phật Ấn.

Lưu ý đặc biệt

Bất an và tự trách, là điều mà mỗi đứa trẻ có thiện cảm với bạn khác giới trong độ tuổi dậy thì đều sẽ có, thậm chí có nhiều đứa trẻ còn cảm thấy mình là người có tội. Cảm giác này không những sẽ không khiến trẻ mất đi hứng thú đối với bạn khác giới, mà còn kích thích phát triển. Trước sức ép của phụ huynh và nhà trường, cảm thấy thích bạn khác giới là không trong sáng, không đạo đức, bề ngoài chúng sẽ có những hành động bướng bỉnh, không nghe lời bố mẹ, nhưng trong lòng lại bàng hoàng, ngờ ngác, tự khinh bỉ mình. Chỉ khi con trẻ biết tự tôn trọng mình, tự yêu thương mình, cảm thấy bình thản, tự nhiên khi chơi với bạn khác giới trong tuổi dậy thì, mới có thể cảm thấy tự tin và lý trí, mới hành động một cách đoan trang, tự nhiên, mới có được sức mạnh tự làm chủ mình.

“Có bạn trai thích con, cho thấy con là một cô gái đáng yêu; con có thiện cảm với bạn

traí, chúng tỏ con cũng là một người biết thương thức người khác”.

“Là một cô gái đáng yêu, trong tương lai con sẽ còn được gặp rất nhiều người yêu quý con, chúng ta đều phải cảm kích họ. Đồng thời, con cũng sẽ được gặp rất nhiều bạn trai đáng để chúng ta phải yêu quý, họ đều có những ưu điểm khác nhau”.

“Chỉ người nào đáng yêu, mới đáng được người khác yêu quý. Nếu một bạn học không giỏi, khí chất không có gì nổi bật, năng lực bình thường thì làm sao có thể khiến cho người khác có thiện cảm đặc biệt với anh ấy/cô ấy được. Đối với học sinh cấp hai, điều quan trọng nhất là học tập, khí chất và năng lực được xây dựng trên cơ sở học thức. Chỉ khi học hành chăm chỉ, mới có thể càng ngày càng đáng yêu, được người khác yêu quý, đồng thời mình cũng mới có thể từ từ học được cách yêu quý người khác”.

Không ít trẻ em có phẩm chất đạo đức kém, một trong những nguyên nhân quan trọng là chúng không ngừng bị “lối tư duy rác rưởi” của người lớn xâm hại. Lối tư duy rác rưởi này giống như một số doanh nghiệp chỉ chú trọng đến sản xuất, mặc sức thả khí độc và nước thải gây ô nhiễm ra môi trường, dần dần làm ô nhiễm bầu trời và mảnh đất vốn rất trong sáng của trẻ, kết quả là tính phá hoại đã lấn chiếm hoàn toàn tính sản xuất.

(1) Phật Án (1032-1098): Thiền sư đời nhà Tống, bạn thân của Tô Đông Pha (ND).

(2) Tô Đông Pha tức Tô Thức (1037-1101): nhà văn, nhà thơ nổi tiếng thời Tống (ND).

Giống hệt như Newton

Thương thức con trẻ không phải chỉ là tán thưởng những ưu điểm của trẻ, mà quan trọng hơn là nên nhìn nhận thế nào về những khuyết điểm của trẻ. Nếu bạn luôn nhìn trẻ bằng con mắt “giống hệt như Newton”, thì trẻ sẽ càng ngày càng giống Newton thật.

Chúng tôi thường nói Viên Viên “giống hệt như Newton”, đây không phải là một lời biểu dương, mà là phê bình, phê bình cô bé do không lưu tâm, phạm phải những lỗi rất ngờ nghệch trong cuộc sống thường ngày.

Câu nói này bắt nguồn từ một câu chuyện mà Viên Viên đọc hồi nhỏ. Newton rất say sưa với các thí nghiệm của mình, một lần có một người bạn đến thăm ông, nhưng không đợi được ông, người bạn này liền trêu Newton, ăn hết bữa cơm trưa mà người giúp việc chuẩn bị cho ông rồi ra về. Đợi đến khi Newton từ phòng thí nghiệm đi ra, bước đến bàn ăn, nhìn thấy cảnh tượng ngổn ngang trên bàn, miệng liền lẩm bẩm “Hóa ra mình đã ăn cơm rồi”, sau đó lại rời bàn ăn, tiếp tục chui vào phòng thí nghiệm.

Vì quá say sưa với một việc nào đó, thiên tài thường phạm những sai lầm nực cười trong cuộc sống, làm những chuyện khiến người khác phải bật cười hoặc tức giận, lưu truyền đến đời sau trở thành những câu chuyện kinh điển. Nhưng trong cuộc sống hiện thực xuất hiện những con người và sự việc như vậy, phần lớn lại được coi là “không lưu tâm”, “không thông minh”, khiến người khác coi thường hoặc bực mình. Điểm này đặc biệt được thể hiện trong quá trình giáo dục trẻ em.

Khi tuổi còn thơ, hầu hết trẻ em đều say sưa với một chuyện gì đó. Hoặc là dùng toàn bộ suy nghĩ để ngắm nghía xem chú gà con đầu tiên từ đâu mà ra, đến nỗi không nghe thấy tiếng mẹ giục năm lần bảy lượt ra ăn cơm; hoặc là mãi chơi quá quên đi vệ sinh, tè ra quần; cũng có thể là đọc một cuốn truyện thú vị quá, quên làm bài tập... Một nghìn trẻ em có một nghìn việc say mê, mặc dù trong mắt người lớn, những việc này đơn giản và

nhàm chán biết bao; cộng với sự non nớt và thiếu kinh nghiệm sống của trẻ, chúng thường làm những việc khiến người khác phải khóc dở mếu dở, thậm chí gây ra một số tai họa nhỏ.

Người lớn nên nhìn nhận sự “không phải” của con trẻ bằng thái độ như thế nào, đây không phải là chuyện nhỏ, nó sẽ ảnh hưởng sâu sắc đến con trẻ.

Một người bạn của tôi khi nói đến giấc mơ làm nhà văn không trở thành hiện thực của mình đã kể một câu chuyện. Hồi học cấp hai, cô ấy thường xuyên vừa kéo ống bễ hấp màn thầu vừa đọc tiểu thuyết, kết quả có mấy lần mãi đọc quá, không chú ý đến lửa, để lửa bị tắt, bố cô ấy phát hiện ra đã đánh chửi cô một trận. Gần ba mươi năm trôi qua, nhắc đến chuyện này cô vẫn rất buồn, cảm thấy sự việc này có ảnh hưởng tiêu cực lâu dài đối với sự phát triển về tâm lý và sự nghiệp của cô. Nếu so sánh sự việc này của cô với người mẹ nhà bác học Edison thấu hiểu và ủng hộ trước các “lỗi lầm” của con trai, thì thực sự có thể thấy rằng, cuối cùng con trẻ có thể thành “tài” hay không, thái độ và cách xử lý của bố mẹ trong những vấn đề này là hết sức quan trọng.

Nên nhìn nhận như thế nào về một số sai sót nhỏ mà trẻ vô tình mắc phải, đối với những sai sót này bố mẹ cần giải quyết bằng thái độ như thế nào - đây thực ra là một vấn đề lớn trong giáo dục gia đình.

Con gái tôi - Viên Viên là một đứa trẻ bình thường, cô bé cũng thường xuyên phạm những lỗi mà người khác mắc phải. Ví dụ bỏ ra mấy trăm tệ để mua cuốn từ điển điện tử, dùng được mấy ngày thì đánh mất, cũng không biết là mất ở đâu; lúc rán trứng, sau khi đập trứng liền đổ thẳng lòng trứng vào thùng rác, tiếp đó liền suy nghĩ nên vứt vỏ trứng ở đâu, mới phát hiện ra đổ nhầm; bảo cô bé cất chiếc kéo vào hộp dụng cụ, cô bé liền cầm kéo đi một vòng trong nhà, quay lại thắc mắc tôi đưa kéo cho cô bé làm gì. Mỗi lần như vậy, tôi chỉ có thể nói một cách bất lực rằng con “giống như Newton”.

“Hành vi Newton” của Viên Viên còn thường xuyên gây thêm việc cho tôi. Viên Viên học cấp hai nội trú ở trường, một tuần về nhà một lần. Thời gian đầu, cuối tuần mỗi lần trở về trường, cô bé thường xuyên để quên những đồ dùng cần thiết ở nhà, đến trường liền gọi điện thoại về nhà, bảo bố mẹ mang đến hộ. Trường của Viên Viên cách nhà khá xa, tôi và ông xã đi một chuyến là mất luôn nửa ngày, lại còn phải xin nghỉ ở cơ quan. Mỗi lần như vậy, trong lòng tôi cũng khá bức, nhưng không bao giờ vì chuyện này mà trách con mà chỉ thể hiện rằng chúng tôi rất bận, lãng phí thời gian như thế thì thật là tiếc. Nói như vậy là đủ rồi. Chúng tôi hiểu mỗi lần gọi điện thoại, con đã biết do sự sơ ý của mình mà gây phiền hà cho bố mẹ, trong tình huống này bố mẹ không nên trách con nữa, nếu bố mẹ trách con, lại thành ra cho con cơ hội biện bạch nhưng lại không chịu kiểm điểm lại mình.

Mặc dù mỗi lần Viên Viên về trường, tôi và ông xã đều lo con sẽ quên gì đó, lại bắt chúng tôi phải đi một chuyến, nhưng chúng tôi sẽ không thu dọn đồ đạc giúp Viên Viên, chỉ dặn dò một câu: Thử nghĩ kỹ xem, nhớ mang hết đồ dùng đi. Kiên trì một thời gian, Viên Viên rất ít khi quên đồ nữa, thu gọn được toàn bộ đồ dùng cần mang. Tôi nhìn thấy Viên Viên có riêng một quyển sổ nhỏ, ghi lại những việc cần phải làm, trước khi đi giờ ra xem một lần, xem xem còn việc gì chưa làm hay không.

Khuyết điểm của mỗi người là muôn hình vạn trạng. Viên Viên không phải là người giỏi giang trong việc biết lo toan cho cuộc sống, điều này chắc chắn có liên quan đến cách giáo dục của chúng tôi, có thể là vô tình đã làm thay cho con những việc mà đáng lẽ con phải tự làm. Cũng có thể là do bản tính của con người, điểm mạnh và điểm yếu của mỗi người không nhất thiết sẽ phải thể hiện trên một phương diện nào đó. Chúng tôi đã ý thức

được những vấn đề này, một mặt là cố gắng chấp nhận, mặt khác là cố gắng giúp con khắc phục điểm yếu. Nhưng sự giúp đỡ này không phải là nhiệt tình giúp con làm việc này việc nọ. Biết bố mẹ không thể giúp con đến hết đời, sự “giúp đỡ” của chúng tôi là cố gắng để con tự mình làm. Việc mà chúng tôi cần làm, chủ yếu là “có lòng kiên nhẫn”, cho phép con làm sai.

Nếu sợ con trẻ có cái gì đó suy nghĩ không được chu toàn, người lớn sẽ suy nghĩ thay cho trẻ, theo dõi sát sao trẻ, trước mắt sẽ thấy là giúp được con, nhưng về lâu dài, điều đó chỉ gây phản tác dụng. Phàm là những việc cần phải để trẻ tự mình suy nghĩ, tự mình làm, phạm phải nhiều sai lầm, dần dần mới học được cách làm cho thật tốt.

Khi Viên Viên vừa bước vào cấp ba, buổi sáng lúc nào cũng đi học vội, thường xuyên quên chìa khoá hoặc quên đeo đồng hồ, rất bất tiện, tôi và ông xã thường xuyên nhắc nhở “cầm chìa khoá”, “đeo đồng hồ”. Làm thế một thời gian, phát hiện thấy không ổn. Viên Viên luôn ý lại vào lời nhắc nhở của chúng tôi, bản thân không chịu nghĩ cách để nhắc nhở mình. Tôi bảo con sau khi về khoá xe xong bỏ ngay chìa khoá vào cặp sách, sáng hôm sau chỉ cần đeo cặp đi thì chắc chắn sẽ mang theo chìa khoá, không nên vừa bước vào cửa nhà là tiện tay rút trên bàn học; đồng hồ sau khi tháo ra thì cất vào chiếc túi nhỏ trong cặp. Viên Viên miệng thì vâng dạ, nhưng vẫn cứ thường xuyên không chịu lưu tâm, vẫn để chìa khoá và đồng hồ lên bàn học theo thói quen.

Có một lần Viên Viên quên chìa khoá, đến trường không thể khoá được xe, đúng hôm bị sao đỏ kiểm tra. Không khoá xe là hành vi vi phạm quy định của trường, phải viết bản kiểm điểm, lại còn ảnh hưởng đến điểm thi đua của lớp. Chuyện này khiến Viên Viên rất buồn, trong lòng chúng tôi chắc chắn cũng trách con, nhưng không nói những câu như “mẹ đã nhắc con từ lâu”, chỉ đùa một câu, con giống hệt như Newton, khó tránh khỏi việc phạm những lỗi nhỏ. Đồng thời khuyến khích con thực hiện theo quy định của nhà trường, đến phòng học chung dọn vệ sinh mấy lần, cố gắng giành lại điểm bị trừ của lớp. Tôi còn lấy máy ảnh chụp lại “bản kiểm điểm” mà Viên Viên viết rất cẩn thận, đùa con rằng từ giờ trở đi sẽ thu thập tài liệu cho “tiến sĩ Newton”, đợi sau này trở thành người nổi tiếng, đây sẽ thành câu chuyện kinh điển.

Thái độ này của chúng tôi đã khiến Viên Viên thấy vui hơn, không còn buồn bã vì chuyện này nữa. Sau đó thông qua việc lao động ở trường, cô bé đã nhanh chóng lấy lại được số điểm mà lớp bị trừ về, điều quan trọng nhất là từ đó trở đi, Viên Viên không còn để quên chìa khoá xe đạp và đồng hồ nữa.

Không phải phụ huynh không nên phê bình con trẻ, nhưng phê bình cứ nhất thiết phải áp dụng cách “phê bình” thông thường ư?

Giống như việc đứt tay sẽ cảm thấy đau, trẻ mắc một số lỗi nhỏ hoặc gây tai họa, không cần bạn phải nói, trẻ cũng sẽ cảm thấy ngại ngùng, cảm thấy hối hận và đau khổ. Lúc này nếu bố mẹ không chú ý đến tâm lý của trẻ, mặt mày căng thẳng nói những câu giáo huấn, nói một số câu như đã nhắc nhở từ lâu, chỉ khiến trẻ cảm thấy mất thể diện, cảm thấy bực mình. Để bảo vệ thể diện cho mình, để thể hiện sự không hài lòng với lời cầu nhau của bạn, có thể con trẻ sẽ cố tình cãi lại hoặc làm ra vẻ không thèm quan tâm.

Nếu giữa bố mẹ và con thường xuyên xuất hiện sự giáo huấn và chống đối này, dần dần trẻ sẽ thực sự không quan tâm đến lỗi lầm của mình, không hề động lòng trước lời của bố mẹ.

Rất nhiều người bình thường cũng biết khi con có lỗi cần phải nói chuyện với con. Nhưng chỉ cần xảy ra những chuyện đột xuất, theo phản xạ có điều kiện liền nổi cáu với

con, “Bố đã nhắc con từ lâu rồi, mà con vẫn...”, “Tại sao con lại hậu đậu như vậy...”, nói ra những lời trách mắng nóng nảy, sau đó lại hối hận, nhưng lần sau gặp phải những chuyện tương tự, vẫn không kìm chế được lại nổi cáu. Một số bậc phụ huynh thích dùng những câu như “tôi nóng tính” để biện bạch cho mình, để tạo sự cân bằng cho mình. “Nóng tính” có thể chỉ là một khuyết điểm nhỏ của bố mẹ, nhưng nó lại đem lại hậu quả rất xấu cho con trẻ. Điều này sẽ khiến cho “lỗi nhỏ” của trẻ biến thành một cái tật. Hoặc biến thành người tính tình nóng nảy, tự ti cố chấp; hoặc là dạy dỗ nhiều lần nhưng không thay đổi, tái phạm hết lần này đến lần khác.

Bố mẹ buộc phải nhận thức được rằng, quá trình trưởng thành của con trẻ cần có những “lỗi lầm”. Bài học và kinh nghiệm mà con trẻ đúc rút được từ cuộc sống, sẽ để lại ấn tượng sâu sắc hơn những điều hay lẽ phải mà bạn nói ra bằng lời hàng trăm lần. “Phạm sai lầm” là môn học bắt buộc phải có trong quá trình trưởng thành của trẻ, chỉ có học đủ một lượng “học phần” nhất định, trẻ mới rèn được khả năng học một biết mười, tự mình kiểm điểm bản thân, tự mình hoàn thiện. Phụ huynh phải hiểu được giá trị của “lỗi lầm”, nhìn thấy trong quá trình trưởng thành của trẻ, “lỗi lầm” và “thành tích” có chức năng giáo dục như nhau.

Còn về việc những “sai sót” thỉnh thoảng xảy ra gây thiệt hại về thời gian, tiền bạc cho bản thân trẻ và bố mẹ, cần coi là khoản học phí buộc phải nộp để cho trẻ trưởng thành, đổi lại trẻ sẽ gặt hái được sự chín chắn, thành tài, thành công. Trẻ tháo tung một chiếc xe ô tô vừa mới mua, có thể sẽ kích thích tiềm năng và hứng thú chế tạo một chiếc máy bay. Hôm nay nấu cháy một nồi thức ăn, ngày mai có thể cho ra lò một đầu bếp cừ khôi. Thiết lập một quan niệm đúng đắn về con trẻ, nhìn nhận những hành vi “gây tai họa” của trẻ bằng ánh mắt kỳ vọng, sẽ cảm thấy đúng là những cơ hội tốt chứ không phải chuyện xấu. Với một tâm trạng như vậy, trong lòng bạn sẽ còn “nổi cáu” nữa không?

“Giống hệt như Newton” vừa là vấn đề bố mẹ nên hiểu con như thế nào, đồng thời cũng là vấn đề nên phê bình giáo dục trẻ bằng phương pháp gì. Người ta thường nói một người biết nói chuyện hay không, không phải nằm ở vấn đề nói cái gì, mà là nói như thế nào. Chúng ta có thể phê bình trẻ, nhưng nhất thiết phải lựa chọn cách phê bình phù hợp, nhằm vào mục đích bảo vệ lòng tự trọng, thiết lập sự tự tin, bồi dưỡng năng lực cho trẻ. Tất cả những cách phê bình gây tổn hại đến lòng tự trọng, sự tự tin và năng lực của trẻ đều không hay, đều là cái mà bố mẹ buộc phải từ bỏ.

Cách phê bình “giống hệt như Newton” biến một chuyện không hay, một chuyện đáng ra phải bực mình thành một câu đùa, vừa giúp cho trẻ biết mình đã sai ở đâu, nhưng đồng thời lại không làm tổn hại đến lòng tự trọng của trẻ, ngoài ra còn ẩn chứa sự thấu hiểu trẻ, thậm chí bao hàm một lời khen đối với một tài năng nào đó của trẻ. Trẻ rất thích nghe những lời phê bình như thế.

Cho dù có những đứa trẻ mãi mãi không bao giờ tỏ ra lanh lợi trong cuộc sống, mãi mãi có những nhược điểm “giống hệt như Newton”, chỉ cần không phải là chuyện gì quá lớn, xin hãy cho phép trẻ có những nhược điểm đó.

Hãy nghĩ về chúng ta, chúng ta cũng có rất nhiều nhược điểm, thường xuyên phạm những lỗi nhỏ. Ví dụ tôi đã từng mắc một lỗi rất buồn cười không chỉ một lần, mặc quần áo thể thao đi chạy, trong quá trình chạy cảm thấy chiếc quần thể thao có cái gì hơi bất thường, quay về mới phát hiện ra mình mặc ngược từ trước ra sau; vào siêu thị đổi áo, đến nơi mới phát hiện ra không mang theo chiếc áo... Những nhược điểm này giống như nước da, bám trên người tôi, không dễ gì tẩy đi được. Ông xã và con gái tôi cũng có những “nhược điểm” thế này hoặc thế khác, chúng tôi cười, thường xuyên cười nhạo

những sai sót ngờ nghệch của mình là “giống hệt như Newton”. Ở nhà chúng tôi, đây hoàn toàn là một chuyện cười, không bị miệt thị hoặc trách mắng.

Có đứa trẻ cẩn thận tỉ mỉ, có đứa trẻ sơ ý vô tâm; có đứa trẻ khéo tay, có đứa trẻ vụng về; có đứa trẻ ngay từ nhỏ đã biết để ý đến những chi tiết nhỏ trong cuộc sống, tỏ ra lanh lợi, giỏi giang; cũng có những đứa trẻ thích yên tĩnh suy nghĩ, đầu óc suốt ngày bay bổng ở đâu đâu, trông như người mộng du... Trạng thái của con trẻ rất khác nhau, chúng ta nên cho phép sự khác biệt này tồn tại. Chính sự khác biệt này tạo nên tính phong phú của con người.

Một số bậc bố mẹ quá cầu toàn đặc biệt hay chú ý đến từng chi tiết nhỏ của con, khi con phạm một số sai sót nhỏ, hoặc thể hiện năng lực bình thường ở một phương diện nào đó, họ liền tỏ ra vô cùng lo lắng, muốn lập tức giúp con thay đổi. Và phương pháp mà họ dùng chính là nói với con trẻ rằng nên làm thế nào, sau đó con trẻ lại phạm phải sai lầm đúng như thế, có thể họ sẽ sầm mặt xuống - lúc này, thực tế là họ đã biến thành những người bố người mẹ quá khắt khe.

Nếu Newton suốt ngày bị trách mắng vì không chú ý đến những chi tiết nhỏ trong cuộc sống thì ông còn có thể là Newton nữa hay không? Nếu Edison suốt ngày bị trách móc, ông còn có thể là Edison nữa không?

Tất cả những sai sót do thiếu kinh nghiệm hoặc không chuyên tâm, chỉ cần không liên quan đến vấn đề đạo đức, đều không nên chỉ trích hoặc nổi cáu, thậm chí không cần nhắc đến, bản thân con trẻ sẽ cảm nhận được sự bất tiện hoặc sự tổn thất trong quá trình này, biết về sau phải làm như thế nào. Đương nhiên chúng ta có thể nói cho con trẻ biết những kinh nghiệm sống của mình, nhưng đồng thời nhất thiết phải biết kiên nhẫn chờ đợi chúng trải nghiệm và trưởng thành, thậm chí cố tình tạo ra một số cơ hội cho trẻ để trẻ được nếm mùi khi không cẩn thận. Chỉ cần trẻ có lòng tự tôn tự ái, có đủ sự trải nghiệm, cái cần phải học chúng đều có thể học, cái cần phải chú ý chúng đều sẽ chú ý đến.

Lùi một bước nói, nếu bẩm sinh đứa trẻ bị khiếm khuyết về mặt trí tuệ ở một phương diện nào đó, thì trẻ cũng sẽ không vì sự răn dạy hay những lời nhắc nhở thường xuyên của bố mẹ mà thay đổi; ngược lại có thể vì những lời cầu nhàu thường xuyên của bạn mà ngày càng tỏ ra kém cỏi, đồng thời khiến trẻ càng thêm tự ti.

Thường thức con trẻ không phải chỉ tán thưởng những ưu điểm của trẻ, mà quan trọng hơn là nên nhìn nhận thế nào về những khuyết điểm của trẻ. Nếu bạn luôn nhìn trẻ bằng con mắt “giống hệt như Newton”, thì trẻ sẽ càng ngày càng giống Newton thật.

Lưu ý đặc biệt

Nếu sợ con trẻ có cái gì đó suy nghĩ không được chu toàn, người lớn sẽ suy nghĩ thay cho trẻ, theo dõi sát sao trẻ, trước mắt sẽ thấy là giúp được con, nhưng về lâu dài, điều đó chỉ gây phản tác dụng. Tất cả những việc cần phải để trẻ tự mình suy nghĩ, tự mình làm, phạm phải nhiều sai lầm, dần dần mới học được cách làm cho thật tốt.

Giống như việc cắt đứt tay sẽ cảm thấy đau, trẻ mắc một số lỗi nhỏ hoặc gây tai họa, không cần bạn phải nói, trẻ cũng sẽ cảm thấy ngại ngùng, cảm thấy hối hận và đau khổ. Lúc này nếu bố mẹ không chú ý đến tâm lý của trẻ, mặt mày căng thẳng nói những câu giáo huấn, nói một số câu như đã nhắc nhở từ lâu, chỉ khiến trẻ cảm thấy mất thể diện, cảm thấy bức mình. Để bảo vệ thể diện cho mình, để thể hiện sự không hài lòng với lời cầu nhàu của bạn, con trẻ có thể sẽ cố tình cãi lại hoặc làm ra vẻ không thèm quan tâm.

Một số bậc phụ huynh thích dùng những câu như “tôi nóng tính” để biện bạch cho mình,

để tạo sự cân bằng cho mình. “Nóng tính” có thể chỉ là một khuyết điểm nhỏ của bố mẹ, nhưng nó lại đem lại hậu quả rất xấu cho con trẻ. Điều này sẽ khiến cho “lỗi nhỏ” của trẻ biến thành một cố tật. Hoặc biến thành người tính tình nóng nảy, tự ti cố chấp; hoặc là dạy dỗ nhiều lần nhưng không thay đổi, tái phạm hết lần này đến lần khác.

“Phạm sai lầm” là môn học bắt buộc phải có trong quá trình trưởng thành của trẻ, chỉ có học đủ một lượng “học phần” nhất định, trẻ mới có thể rèn được khả năng học một biết mười, tự mình kiếm điểm bản thân, tự mình hoàn thiện. Phụ huynh phải hiểu được giá trị của “lỗi lầm”, nhìn thấy trong quá trình trưởng thành của trẻ, “lỗi lầm” và “thành tích” có chức năng giáo dục như nhau.

Cách phê bình “giống hệt như Newton” biến một chuyện không hay, một chuyện đáng ra phải bực mình thành một câu đùa, vừa giúp cho trẻ biết mình đã sai ở đâu, nhưng đồng thời lại không gây tổn hại đến lòng tự trọng của trẻ, ngoài ra còn ẩn chứa sự thấu hiểu trẻ, thậm chí bao hàm một lời khen đối với một tài năng nào đó của trẻ. Trẻ rất thích nghe những lời phê bình như thế.

Tất cả những sai sót do không có kinh nghiệm hoặc không chuyên tâm, chỉ cần không liên quan đến vấn đề đạo đức, đều không nên chỉ trích hoặc nổi cáu, thậm chí không cần nhắc đến, bản thân con trẻ sẽ cảm nhận được sự bất tiện hoặc sự tổn thất trong quá trình này, biết về sau cần phải làm thế nào.

Thơ cổ nuôi dưỡng tâm hồn trẻ

Những đứa trẻ được thơ cổ nuôi dưỡng tâm hồn, cái mà chúng gặt hái được không chỉ là ý thơ và tài năng làm thơ, trên thực tế cũng trở thành người được cuộc sống và vận mệnh coi trọng hơn.

Khi Viên Viên còn rất nhỏ, tôi đã bắt đầu đọc cho cô bé nghe một số bài thơ. Tôi phát hiện ra rằng, Viên Viên thích nghe, cũng rất thích học thuộc.

Năm Viên Viên ba tuổi, tôi học đánh máy vi tính, hàng ngày học thuộc bài về kiểu gõ “năm nét cơ bản”. Người phát minh ra kiểu gõ năm nét cơ bản - học giả Vương Vĩnh Minh đã biên soạn “bảng chữ gốc” thành một bài về dễ thuộc như bài thơ. Lúc tôi học Viên Viên ngồi bên cạnh nghe thấy, tối đến sau khi tắt đèn tôi nằm trên giường đọc, có chỗ không nhớ được, Viên Viên liền nhắc tôi. Những thứ không có nội dung này, cô bé nghe chơi, không ngờ lại thuộc nhanh hơn cả tôi, tôi phải thán thán phục trí nhớ của con tốt.

Chữ viết của Trung Quốc vốn hàm chứa một vẻ đẹp nghệ thuật, Chu Tác Nhân(1) nói, chữ Hán có các đặc điểm như tính trò chơi, tính trang sức và tính âm nhạc(2). Và thơ ca cổ điển Trung Quốc lại hội tụ được những tinh hoa của tiếng mẹ đẻ của chúng ta, bằng tiết tấu, âm luật, tính mỹ quan của riêng mình, từ cổ đến kim luôn tỏa ra khí chất cao quý khiến người khác phải say mê. Trong quá trình dạy Viên Viên đọc thơ, tôi đã dần có được nhận thức kiên định rằng, trẻ em nên học thuộc nhiều thơ ca, đặc biệt là thơ cổ.

Khi Viên Viên bốn, năm tuổi, tôi bắt đầu chính thức dạy con đọc thơ cổ. Cuốn sách đầu tiên mà chúng tôi sử dụng là bộ sách Bé đọc thơ cổ có hình ảnh minh họa, gồm sáu cuốn, tổng cộng có hơn một trăm bài thơ, những bài thơ đó đều rất ngắn, thông thường chỉ có bốn câu. Tôi thường xuyên cùng Viên Viên đọc những bài thơ cổ này, đợi đến khi đọc

nhiều rồi thì học thuộc lòng. Trong vấn đề này không đề ra kế hoạch gì, đọc tương đối tùy ý, nhưng vì duy trì liên tục nên trước khi vào lớp một, Viên Viên cơ bản đã thuộc hết những bài thơ này.

Gần đây tôi có đọc một số tài liệu, có người phản đối dạy trẻ đọc thơ cổ khi chúng còn đang nhỏ. Họ cho rằng trẻ không hiểu, chỉ học vẹt và nhớ một số âm tiết, vì thế đề nghị khi trẻ còn nhỏ nên dạy trẻ đọc những bài thơ thiếu nhi, không nên học thuộc lòng thơ cổ. Cá nhân tôi không đồng tình với quan điểm này.

Nghệ thuật trước hết cần có sự cảm nhận, trẻ em học thơ cổ không cần quá coi trọng việc hiểu, thơ cổ bằng trắc gieo vần, âm luật rất hay, cảm nhận tốt tự nhiên dần dần sẽ hình thành nên sự “hiều”. Cảm thấy thơ cổ lạ lẫm khó hiểu, đây là chuyện của người lớn, trẻ em không có sự cảm nhận xa cách này. Có thể dạy trẻ một ít thơ thiếu nhi, nhưng về số lượng và chất lượng đều không thể thay thế thơ cổ. Thời gian học của mỗi người đều vô cùng hữu hạn, chúng ta nên dạy cho trẻ những gì hay nhất. Nếu bố mẹ dạy trẻ đọc thơ cổ bằng một tâm trạng thoải mái, vui vẻ như khi đọc thơ thiếu nhi, trẻ sẽ không cảm nhận được sự khác biệt giữa hai thể thơ này.

Ngoài ra, thời thiếu nhi là thời kỳ hoàng kim của trí nhớ, những thứ đọc và học thuộc lòng trong thời gian này sẽ khắc sâu vào tâm trí, biến thành kho báu trí tuệ của mình. Chính vì vậy chúng ta càng nên trân trọng việc đọc thuộc lòng thời niên thiếu, đừng để trẻ lãng phí thời gian vào những tác phẩm tầm thường. Thơ ca cổ điển với nòng cốt là thơ Đường từ Tống, tôi cảm thấy giá trị của chúng đáng để một người học từ lúc còn nhỏ đến khi về già.

(1) Chu Tác Nhân (1885-1967): Em ruột của nhà văn Lỗ Tấn (Chu Thụ Nhân) và cũng là một nhà văn (ND).

(2) Tiền Lý Quân, Bàn về giáo dục ngữ văn, NXB Đại học Sư phạm Quảng Tây, tháng 7-2003, tr.76.

Vì thơ cổ “khó hiểu” nên mọi người lại có một sự ngộ nhận khác, khi dạy con đọc thơ cổ, đều cố gắng giảng cho chúng hiểu, “dịch” từng câu ra thành văn “bạch thoại”. Trên thực tế, học thơ cổ cần phải tránh sự “giải thích quá mức” này. Nguyên nhân là do, một là tin vào khả năng lĩnh hội của trẻ; hai là vẻ đẹp của ý tứ và câu chữ trong thơ văn quan trọng là sự cảm nhận, chúng vốn không cần phải giải thích, giải thích chính là sự trói buộc trí tưởng tượng, là sự phá hoại vẻ đẹp của ngôn ngữ.

Khi trẻ hai, ba tuổi, đọc thơ không cần phải giải thích, chỉ cần coi đọc thơ như đang hát bài hát, cảm nhận được âm luật trong đó là đủ rồi. Đến khi trẻ bốn, năm tuổi, hiểu được một số vấn đề, hãy đưa ra lời “giảng giải”. Nhưng những lời giảng giải này nhất thiết phải đơn giản, tóm tắt một cách khái quát ý tứ của bài thơ, đồng thời giải thích một số ảnh hưởng đến cách hiểu bài thơ là đủ rồi.

Ví dụ khi tôi dạy Viên Viên đọc bài thơ “Vịnh nga” (Vịnh ngỗng): “Nga, nga, nga/ Khúc hạc hương thiên ca/ Bạch mao phù lục thủy/ Hồng chương bát thanh ba” (Ngỗng, ngỗng, ngỗng/ Ngựa mặt hướng lên trời/ Lòng trắng phơi dòng biếc/ Chân hồng rẽ sóng khơi), do bản thân bài thơ đã rất rõ ràng, chỉ cần giải thích “khúc hạc” là được rồi.

Giải thích ít không có nghĩa là “phân tích”. Tôi và Viên Viên thường ngâm đi ngâm lại những câu thơ hay, ví dụ như đọc đến câu “khẳng dữ lân ông tương đối tửu, cách ly hô thủ tận dư bôi”(1) liền tưởng tượng ra cảnh tượng đó thật thú vị, đơn sơ, chân thực biết bao. Đây chính là cách tận hưởng trong quá trình đọc thơ. Nhưng đối với mỗi bài thơ, tôi

và Viên Viên dành nhiều thời gian hơn cho việc đọc đi đọc lại và học thuộc lòng. Từ việc học chúng tôi cảm nhận được rằng, đọc và học thuộc lòng nhiều bài thơ là phương pháp kinh điển nhất để học thơ cổ, đây là phương pháp dạy ngữ văn truyền thống của Trung Quốc, phương pháp này đơn giản nhất và cũng có hiệu quả nhất. “Đọc sách trăm lần, ý nghĩa của nó sẽ tự hiện ra”, người xưa đã tổng kết rất chí lý điều này. Phương pháp học này nhìn thì có vẻ đơn giản, cứng nhắc, nhưng trên thực tế lại rất có lý. Học giả nổi tiếng, giáo sư khoa Văn trường đại học Bắc Kinh Tiền Lý Quân nói rằng: “Giáo dục vỡ lòng truyền thống của chúng ta, khi dạy học sinh ở độ tuổi vỡ lòng, giáo viên không cần phải giải thích gì cả, để học sinh đọc đồng thanh kinh văn, tự nhiên sẽ lĩnh hội được một số thần vận không thể (hoặc không cần) nói trong kinh văn trong sự lên bổng xuống trầm, sau đó tiếp tục đọc thuộc lòng từng lần một, đưa một số quan niệm cơ bản trong truyền thống văn hóa, khắc sâu vào bộ não gần như trống trơn của trẻ như đóng đinh, thực tế là đã ảnh hưởng ngấm ngấm vào tâm hồn sâu thẳm của học sinh, sau đó giáo viên giải thích sơ qua, lời giải thích ngắn gọn, cô đọng, tự nhiên sẽ “hiểu” ngay. Kể cả tạm thời chưa hiểu, cũng đã ghi sâu trong tâm trí, cùng với sự lớn lên của tuổi tác, có sự từng trải nhất định, sẽ không cần giải thích mà tự hiểu”(1).

(1) Trích trong bài thơ Khách đến của nhà thơ Đỗ Phủ (ND).

Dịch thơ: Mời ông hàng xóm cùng nâng chén, Đem hết ra đây rượu đã lưng. (Bản dịch của Phí Minh Tâm nguồn thivien.net).

(1) Tiền Lý Quân, Bàn về giáo dục ngữ văn, NXB Đại học Sư phạm Quảng Tây, tháng 7-2003, tr.20.

“Giảng ít đọc nhiều” không ảnh hưởng gì đến sự lý giải thơ ca của Viên Viên, tôi thường xuyên phát hiện ra rằng những lời giải thích mà mình tự cho là đơn giản, có lúc cũng là thừa. Còn nhớ khi Viên Viên năm tuổi lần đầu tiên đọc bài thơ “Lý Bạch nhất đầu thi bách thiên, Trường An thị thượng tửu gia miên; Thiên tử hô lai bất thượng thuyền, Tự xưng thần thị tửu trung tiên(1)”. (Lý Bạch một đầu, thơ trăm thiên, Ngủ trong quán rượu tại Trường An; Thiên tử kêu tới chẳng lên thuyền, Tự xưng thần là tiên trong rượu), Viên Viên cảm thấy Lý Bạch rất lãng tử và bài thơ này rất thú vị. Chúng tôi vừa đọc xong, cô bé liền “cải biên” ngay bài thơ này: Đổi “Lý Bạch” thành “Viên Viên”, đổi “Trường An” thành “Diêm Đài”, khiến ba chúng tôi đều bật cười. Không cần giải thích từ nào cả, tôi biết cô bé đã hiểu được bài thơ này rồi.

Đọc nhiều học thuộc lòng nhiều, không những Viên Viên hiểu rất dễ ý tứ trên mặt chữ, cô bé cũng dần dần lĩnh hội được vẻ đẹp trên mọi phương diện của thơ ca. Hồi học cấp một có một lần Viên Viên và tôi cùng đọc bài thơ Đăng cao của Đỗ Phủ, “Vô biên lạc mộc tiêu tiêu há. Bất tận Trường Giang cồn cồn lai” (Chơi vui lá rụng, cành lay lắt/ Cuồn cuộn sông trôi, nước dập dềnh), cô bé im lặng một lúc, thàn than một câu “Miêu tả hay thật!”. Tôi chưa bao giờ giải thích cho Viên Viên nghe câu thơ này, thực tế là tôi cũng không biết “giải thích” bằng cách nào, nhưng cô bé đã hiểu, đã cảm động trước vẻ đẹp ngôn ngữ của câu thơ này.

Sở dĩ con trẻ có niềm hứng thú lâu dài với việc học thơ cổ, cũng là do bố mẹ không bao giờ coi học thuộc lòng thơ cổ là một nhiệm vụ đơn phương bắt con phải hoàn thành, mà coi như một sở thích chung, cùng nhau cảm thụ. Chúng tôi cùng nhau tưởng tượng hình ảnh “Loạn hoa tiêm dục mê nhân nhãn. Thiên thảo tài năng một mã đề”(2) (Loạn hoa những khiến người nheo mắt, Vô ngựa mờ che lối cỏ cây, bản dịch của Ngô Văn Phú). Sau đó lại cùng nhau cảm nhận sự ám cúng của “Lục Nghị tân phiêu tửu, hồng nê tiểu hỏa

lô”(3) (Lục Nghị vừa mới cất xong, nhìn kia nhen nhúm bếp hồng còn vương). Quá trình Viên Viên đọc thuộc lòng thơ cổ cũng là quá trình tôi học thuộc lòng, tôi cố gắng cùng học thuộc với con gái, đặc biệt là khi Viên Viên còn nhỏ, tất cả những bài tôi yêu cầu bé phải học thuộc, thì tôi cũng buộc phải thuộc. Trong quá trình dạy con, tôi cũng ôn tập và học thuộc được rất nhiều bài thơ cổ.

Sau khi Viên Viên biết chữ, tôi rất hay chép bài thơ cần học thuộc vào một cuốn sổ nhỏ, thường xuyên cùng Viên Viên đọc hoặc học thuộc mấy câu thơ vào lúc đi xe bus hoặc sau khi ăn cơm, trước khi đi ngủ, chẳng mấy chốc đã viết hết một cuốn sổ nhỏ. Mỗi khi học thuộc được một cuốn, chúng tôi đều cảm thấy mình đã đạt được một thành tích rất đáng nể.

Đầu tiên Viên Viên đọc và học thuộc thơ Đường, sau đó học thuộc từ Tống, và cuối cùng là học thuộc một số vở kịch thời Nguyên. Giai đoạn học cấp một, học thuộc được nhiều bài thơ nhất, sau khi lên cấp hai, bắt đầu học thuộc một số bài thơ dài, như Trường hận ca, Tỳ bà hành...

Lúc đầu học thuộc lòng thơ dài Viên Viên cảm thấy hơi khó, chúng tôi áp dụng phương pháp chia thành nhiều đoạn, mỗi lần học thuộc một đoạn. Lúc đó Viên Viên nội trú ở trường, mỗi lần cuối tuần về lại chép vài câu vào sổ, sau đó mang đến trường học thuộc, không ngừng nối đoạn mới học và đoạn đã học từ trước lại với nhau, một bài thơ dài đã được giải quyết dần dần.

(1) Trích trong bài Âm trung bát tiên ca của Đỗ Phủ, bản dịch của Trần Trọng Sau (BTV).

(2) Trích trong bài thơ Tiên Đường hồ xuân hành của Bạch Cư Dị (ND).

(3) Trích trong bài thơ Vấn Lưu thập cửu của Bạch Cư Dị (ND).

Trên thực tế thơ ca càng học thuộc lòng càng dễ học, điều này cũng giống như chăm làm sẽ khéo tay.

Thời gian đầu Viên Viên học thuộc lòng một bài thơ cũng mất khá nhiều thời gian, sau đó, một bài thơ tuyệt cú chỉ cần bỏ mấy phút đọc hai ba lần, xem chú giải, gập sách lại là thuộc. Kể cả học thuộc lòng các bài thơ dài, với nền móng học thuộc lòng đã có từ trước, cô bé cũng học thuộc khá dễ dàng.

Trong thời gian học cấp một và cấp hai, Viên Viên học thơ từ cổ nhân hơn nhiều so với bạn bè, một mặt những bài thơ bài từ học trong sách về cơ bản là cô bé đã học thuộc trước, mặt khác là do cô bé có khả năng học thuộc tốt hơn. Hồi học cấp hai Viên Viên về nhà nói với tôi rằng, giờ Ngữ văn học Tỳ bà hành, cô giáo yêu cầu mọi người phải học thuộc lòng, không ít bạn thấy khó học thuộc quá, còn có bạn trách Bạch Cư Dị, nói tại sao ông lại viết bài thơ dài như vậy, đây không phải là chơi khó người khác hay sao!

Trong vấn đề giữ cho con trẻ niềm say mê học thơ cổ, tôi cảm thấy một điều cần phải chú ý đó là, động cơ hướng dẫn con trẻ học thơ ca cổ điển phải trong sáng, ít nhất phải để cho trẻ cảm nhận được sự trong sáng.

Một số bố mẹ sau khi con học thuộc được một số bài thơ, thường xuyên yêu cầu con biểu diễn trước mặt khách; còn có phụ huynh không ngừng tính toán con đã học thuộc được bao nhiêu bài thơ, dường như học thuộc là vì con số; cũng có bậc phụ huynh nói thẳng với con rằng, học thuộc nhiều bài thơ có lợi cho môn tập làm văn...

Thơ ca là một miếng bánh ngọt ngon và đẹp, chúng ta đưa miếng bánh này vào miệng, chỉ là để nếm vị thơm ngọt của nó, không phải là để một ngày nào đó chúng ta khoe khoang với người khác rằng tôi đã từng ăn bánh ngọt, cũng không phải là để tích trữ

thêm năng lượng vì một ngày nào đó có thể bị bỏ đói. Ngoài việc thưởng thức ra không có sự vụ lợi nào khác - học thuộc là để biến những câu thơ đó thành cái của mình, để cảm nhận được tốt hơn vẻ đẹp của ngôn ngữ, vẻ đẹp của ý thơ, vẻ đẹp của trí tưởng tượng, chứ không phải là để “biết đọc thơ”. Ngoài thơ ca không có bất kỳ mục đích nào khác - đây mới là mục đích cần phải có.

Vì thế không nên để trẻ biểu diễn đọc thuộc lòng thơ trước mặt người khác, đừng khoe với người khác trước mặt con trẻ rằng cháu đã thuộc được bao nhiêu bài thơ, như thế mới có thể giúp cho con trẻ có được tình cảm trong sáng đối với thơ ca, đồng thời mới có thể có được niềm say mê đích thực.

Chỉ khi yêu thích một chuyện, mới có thể nói đến tiếp nhận chuyện đó. Nếu một người không bao giờ rung động trước những tình cảm trong thơ ca trong quá trình đọc thơ, không bao giờ cảm thấy bị vẻ đẹp của ngôn ngữ lôi cuốn, không bao giờ chịu đào sâu suy nghĩ, kể cả anh ta có thuộc được mười nghìn bài thơ cũng vẫn là một người không biết cách đọc thơ.

Tôi đã từng nhìn thấy một trường dân lập đưa ra một đĩa DVD nghe nói là có thể giúp trẻ nhanh chóng học thuộc vài trăm bài thơ cổ, đĩa DVD này lồng hình ảnh động và nhạc sống cho thơ cổ, đọc với tiết tấu nhanh như kiểu “đọc rap” đang nổi trên sân khấu ca nhạc hiện nay. Thực tế là thơ đều biến thành “bài vè” được phối nhạc, bất kể nội dung gì đều đọc theo một giai điệu. Đĩa này được bán ở rất nhiều trường tiểu học, được một số giáo viên và phụ huynh khen ngợi. Tuy nhiên, trong cách “dạy học” này, làm sao trẻ cảm nhận được vẻ đẹp về tư tưởng, vẻ đẹp về câu chữ và vẻ đẹp về ý tứ của thơ ca cổ điển? Nó chỉ có thể đem lại cho trẻ cách học thuộc các con chữ, không đem lại sự thưởng thức cái đẹp của thơ ca. Tôi nghi ngờ rằng, những thứ đọc thuộc được này cũng không thể nhớ sâu, khó có thể bén rễ trong tâm trí, xét về lâu dài, thực tế là lãng phí thời gian.

Trong quá trình học thuộc thơ từ cổ điển, Viên Viên cũng tiếp xúc được với một số bài thơ hiện đại hay. Cô bé đã thực sự cảm nhận được cái đẹp của thơ ca, thậm chí còn nảy ra ý định làm thơ.

Hồi học tiểu học, Viên Viên đã thử làm thơ. Một lần chúng tôi ra biển chơi, khi chuẩn bị đến nơi, từ xa nhìn thấy nước biển màu xanh. Khi chúng tôi đặt chân lên bờ cát, phát hiện thấy nước biển màu xanh lá cây, bởi hôm đó có một ít tảo biển; Viên Viên đi chân đất chạy vào, phát hiện thấy nước không có màu. Cô bé liền lấy tay vốc một vốc nước, nói với tôi rằng mình nhìn thấy sự biến đổi của nước biển. Tôi nói, con phát hiện ra thơ rồi. Về đến nhà, dưới sự hướng dẫn của tôi, Viên Viên đã viết ra được những câu sau:

Tôi đứng ở phía xa nhìn biển

Biển có màu xanh lam

Tôi đứng gần hơn nhìn biển

Biển có màu xanh lá

Tôi dùng tay vốc lên vốc nước biển

Ồi, màu của nước biển đã chạy đi đâu rồi?

Đây là bài thơ cô bé viết năm bảy tuổi. Sau đó không lâu, tôi thay cho Viên Viên một chiếc vỏ gối mới, màu xanh nước biển. Viên Viên nói giống như màu của biển. Tôi nói đùa rằng, dùng chiếc gối này có thể sẽ mơ thấy biển. Viên Viên tiếp lời tôi nói, thêm một tấm ga vàng nữa là có thể mơ thấy bãi cát. Rồi cô bé lại tưởng tượng, nếu đổi thành màu xanh lá cây thì có phải sẽ mơ thấy thảm cỏ không mẹ? Tôi thom lên má con gái nói, lời của con như là thơ vậy, con viết lại đi. Sau đó Viên Viên đã viết một bài thơ như thế này:

Tôi gói chiếc gói màu xanh lam
Liên mơ thấy biển
Tôi gói chiếc gói màu vàng
Liên mơ thấy bờ cát
Tôi gói chiếc gói màu đỏ
Liên mơ thấy hoa hồng
Tôi gói chiếc gói màu xanh lá
Liên mơ thấy thảm cỏ xanh
Tôi gói chiếc gói nhiều màu
Liên mơ giấc mơ đa màu

Những bài thơ này không phải là hay, cũng chỉ là trình độ của học sinh tiểu học; nhưng biết phát hiện ra những ý thơ trong cuộc sống, cuộc sống của Viên Viên vì thế mà cũng khác. Sau khi lên cấp hai, thỉnh thoảng Viên Viên cũng làm thơ, có bài viết cũng khá hay. Đã từ lâu Viên Viên rất có hứng thú với thơ từ cổ điển, hiểu cũng rất sâu. Cô giáo dạy môn Ngữ văn cấp ba rất khen ngợi cô bé, đã hai lần đề cho Viên Viên giảng cho các bạn cùng lớp nghe thơ cổ. Sau khi chuẩn bị cẩn thận, Viên Viên giảng hai bài thơ cổ này rất hay trước lớp. Nghe nói có bạn nghe xong rất cảm động, nói rằng lần đầu tiên cảm động trước một bài thơ, phát hiện ra vẻ đẹp của thơ ca.

Trong quá trình làm văn, Viên Viên thường xuyên trích dẫn một vài câu thơ, nâng cao chất thơ cho bài viết, điểm môn tập làm văn cũng rất khá. Năm 2007 đề thi đại học môn văn của Bắc Kinh là phân tích một câu thơ cổ, câu thơ cổ đó là: “Tế vũ thấp y khan bất kiến. Nhân hoa lạc địa thính vô thanh(1)” (Mưa mong manh thấm áo nhìn không tỏ. Hoa rụng xuống đất nhẹ nhàng nghe không thấu). Với khả năng cảm nhận của Viên Viên về thơ từ cổ điển lúc bình thường, đọc xong hai câu này chắc sẽ dễ dàng nhập tâm. Điểm thi môn ngữ văn của Viên Viên đạt một trăm bốn mươi điểm (điểm tối đa là một trăm năm mươi điểm), chắc là điểm bài văn của cô bé khá cao. Viên Viên cảm thấy mình rất may mắn, nói thói quen học thuộc lòng thơ từ cổ được duy trì bấy lâu đã giúp ích lớn cho lần thi này.

Có bậc phụ huynh vì bản thân không có sở thích hoặc khả năng đọc thơ, nghĩ đến việc dạy con đọc thơ, có thể sẽ cảm thấy khó. Tôi nghĩ thực ra điều này không có liên quan gì. Trước tiên tôi có nói rằng bố mẹ và con cùng nhau học, chỉ cần bố mẹ làm được điều này, về cơ bản vấn đề có thể giải quyết.

Hiện nay có rất nhiều cuốn tuyển tập thơ từ cổ điển rất hay, thông thường đều có lời chú giải đầy đủ, không khó hiểu. Có thể mua vài cuốn, chọn một cuốn nào mình thích, đổi chiều để hiểu. Có đôi câu tạm thời chưa hiểu cũng không vấn đề gì, sau đó đọc nhiều sẽ hiểu ngay. Hơn nữa cũng có nhiều cách hiểu cho một bài thơ, không nhất thiết phải đi tìm cách giải thích chuẩn mực.

Chỉ cần bố mẹ có thể thường xuyên đọc, học thuộc với con trẻ, khả năng học thơ, lý giải thơ sẽ dần được nâng cao. Khả năng cảm thụ của trẻ phần lớn là tốt hơn bố mẹ, thông qua việc đọc và học thuộc, các em sẽ có được nhiều thu hoạch hơn. Bố mẹ và con cùng học là một chuyện rất thú vị, dễ tạo hứng thú cho trẻ, cũng sẽ khiến hai bên đều cảm thấy tự hào vì đạt được kết quả cao.

Con trẻ học thơ cổ nên bắt đầu từ lúc còn nhỏ, nhưng có thể con của bạn đã học cấp hai rồi. Điều này cũng không có vấn đề gì cả, việc đọc sách bắt đầu từ bất cứ thời điểm nào đều không bao giờ là muộn, học là chuyện của cả đời, không có cái gọi là “bỏ lỡ thời

ơ”. Có lẽ bạn còn đang ngại rằng con bạn học hành căng thẳng, không có thời gian. Điều này đòi hỏi chúng ta phải đào sâu suy nghĩ một chút, giảm một chút thời gian học thêm cho con, tranh thủ những lúc rỗi rãi, sẽ tìm được thời gian.

Hiện nay trong xã hội xuất hiện một số lớp học, chuyên học thơ từ văn phú cổ điển. Có nên đăng ký cho con học các lớp này hay không, bố mẹ nên thận trọng.

Nếu giáo viên của những lớp học này có trình độ tương đối khá về văn học cổ điển, biết cách định hướng cho trẻ đọc, những lớp như thế có thể tham gia. Nhưng tôi e rằng một số giáo viên tổ chức những lớp như thế này thành lớp “học thêm”, “giảng thơ” cho các em, bắt các em học thuộc lòng thơ, như thế có thể sẽ khiến cho con trẻ cảm thấy chán ghét thơ ca, mất đi niềm hứng thú học tập.

Có một biện pháp khảo sát đơn giản nhất, đó là hỏi một số em đã từng tham gia lớp học này cảm nhận của các em, hoặc để cho con em mình đi nghe thử một thời gian. Trẻ thích hay không là tiêu chuẩn đánh giá quan trọng nhất.

Viết đến đây, tôi đoán sẽ có người nghĩ rằng, mặc dù đọc thơ có nhiều cái lợi, nhưng thời đại hiện nay đòi hỏi cần có kiến thức kỹ thuật chuyên ngành, vẫn nên tranh thủ thời gian học bài thi hơn.

Có thể hiểu được suy nghĩ này, nhưng chưa chắc nó đã có lý: Cần phải biết có câu rằng “Mài dao không làm lỡ thời gian của tiêu phu”.

(1) Trích trong bài Biệt Nghiêm Sĩ Nguyên của nhà thơ đời Đường Lý Trường Khanh (BTV).

Tương truyền rằng, ngay từ nhỏ, nhà khoa học Dương Chấn Ninh - người từng đạt giải Nobel đã bộc lộ ra tài năng toán học phi thường, vừa lên lớp bảy đã học hết sách toán của cả mấy năm cấp hai. Có người gợi ý ông nên học những kiến thức toán học uyên thâm hơn, bố ông không đồng ý. Bố của Dương Chấn Ninh là một giáo sư toán học trong trường đại học, yêu cầu mà ông đặt ra cho Dương Chấn Ninh lại là, bỏ ra mấy năm để học văn học cổ Trung Quốc. Sau đó, rất nhiều lần Dương Chấn Ninh đã nói đến sự cảm hóa của văn học cổ Trung Quốc đối với ông, cho rằng sự cảm hóa này có ảnh hưởng sâu sắc tới hoạt động nghiên cứu khoa học của ông.

Cũng giống như vậy, Thủ tướng Ôn Gia Bảo là một người rất giỏi văn thơ cổ, trong mỗi cuộc họp báo quan trọng ông đều dễ dàng trích dẫn một số câu thơ, làm cho những lời phát biểu rõ ràng, nghiêm túc của ông trở nên sinh động - sự tu dưỡng về mặt văn hóa không chỉ đem lại kiến thức, mà nó còn góp phần hoàn thiện lối tư duy.

Kho tàng văn học thơ ca cổ điển của Trung Quốc vô cùng phong phú, lấp lánh rạng ngời, mỗi chúng ta chỉ được tiếp xúc với một hạt cát trong cả sa mạc rộng lớn mà thôi. Đồng thời do chỉ tiếp xúc với một số tác phẩm hữu hạn, chúng ta cũng không thể dám nói là đọc được hết, hiểu thấu hết - kể cả là như vậy, cũng đã thu hoạch được rất nhiều điều.

Có một lần, tôi nhìn thấy một bài tùy bút ngắn của Viên Viên khi học cấp ba, trong đó có một câu nói như thế này: “Từ cấp hai đến nay, trong mỗi cuốn sổ ghi chép của mình, em đều chép bài thơ Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Có người nói Hồng lâu mộng không thể đọc hết, em cho rằng Trường hận ca cũng không thể đọc hết”. Tôi thực sự cảm thấy rất mừng vì con gái mình có được cảm nhận như vậy - trong cuộc sống có một số sở thích rất đẹp, đó là một sự thấm nhuần như thế nào; trong cuộc đời có những thứ không thể đọc hết, đó là một kho báu lớn lao biết bao!

Chính vì vậy, điều cuối cùng mà tôi muốn nói là, những đứa trẻ được thơ cổ nuôi dưỡng

tâm hồn, cái mà chúng gặt hái được không chỉ là ý thơ và tài năng làm thơ, trên thực tế cũng trở thành người được cuộc sống và vận mệnh coi trọng hơn. Bên ngoài cuộc sống đời thường, anh ta còn có một thế giới “Đào hoa lưu thủy yêu nhiên khứ, Biệt hữu thiên địa phi nhân gian(1)” (Hoa đào nước chảy băng băng, càn khôn riêng đó phải chăng cõi trần). Hãy để trẻ đọc thơ nhiều hơn!

Lưu ý đặc biệt

Nên trân trọng việc học thuộc lòng thời niên thiếu, đừng để trẻ lãng phí thời gian vào những tác phẩm tầm thường.

Học thơ cô cần phải tránh sự “giải thích quá mức”. Đọc và học thuộc lòng nhiều bài thơ là phương pháp kinh điển nhất để học thơ cô, đây là phương pháp dạy ngữ văn truyền thống của Trung Quốc, phương pháp này đơn giản nhất và cũng có hiệu quả nhất.

Sở dĩ con trẻ có hứng thú lâu dài với việc học thơ cô, cũng là do bố mẹ không bao giờ coi học thuộc lòng thơ cô là một nhiệm vụ đơn phương bắt con phải hoàn thành, mà coi như một sở thích chung, cùng nhau cảm thụ.

Không nên để trẻ biểu diễn đọc thuộc lòng thơ trước mặt người khác, đừng khoe với người khác trước mặt con trẻ rằng cháu đã thuộc được bao nhiêu bài thơ rồi, như thế mới có thể giúp cho con trẻ có được tình cảm trong sáng đối với thơ ca, đồng thời mới có thể có được niềm say mê đích thực.

(1) Trích trong bài Sơn trung vấn đáp của nhà thơ Lý Bạch, (BTV).

Hiện nay có rất nhiều cuốn tuyển tập thơ từ cổ điển rất hay, thông thường đều có lời chú giải đầy đủ, không khó hiểu. Có thể mua vài cuốn, chọn một cuốn nào mình thích, đối chiếu để hiểu. Có đôi câu tạm thời chưa hiểu cũng không vấn đề gì, sau đó đọc nhiều sẽ hiểu ngay. Hơn nữa cũng có nhiều cách hiểu cho một bài thơ, không nhất thiết phải đi tìm cách giải thích chuẩn mực.

Chỉ cần bố mẹ có thể thường xuyên đọc, học thuộc với con trẻ, sự tu dưỡng trong lĩnh vực này sẽ dần được nâng cao. Khả năng cảm thụ của trẻ phần lớn là tốt hơn bố mẹ, thông qua việc đọc và học thuộc, các em sẽ có được nhiều thu hoạch hơn. Bố mẹ và con cùng học là một chuyện rất thú vị, dễ tạo hứng thú cho trẻ, cũng sẽ khiến hai bên đều cảm thấy tự hào vì đạt được kết quả cao.